

1999. június

II. évfolyam, 5. szám, 2. kiadás

A sokoldalú papírhajó

Fregatt Dióklop

KEDVES OLVASÓ!

Mostmár hivatalosan is megerősíthetjük, hogy beköszöntött a *nyár*. A tanárok is lassan felismerik, hogy az ő idejük lejárt, és teret engednek a táblán sok színben pompázó VAKÁCIÓ! feliratnak.

Mi pedig, diákok és vendiákok nyaralni illetve felvételizni indulunk. A Fregatt szerkesztőbizottságában hosszú vita bontakozott ki arról, hogy vajon a felvételi esélyeket latolgassuk hosszasan, vagy néhány röpke, szabadidős írással hozzuk elő. Többségi szavazással végül is az utóbbi mellett döntöttünk.

De még mielőtt fejest ugranál a felfújható kertimedencébe, két dologgal maradtam adós ebben a rovatban. Talán nem ér a hír váratlanul, hogy a Fregattban rendszerváltás történt, és ez bizonyos székcsereket is magával vont.

A következő számtól a lap tördelési-grafikai munkáját Költő András veszi át. Kinézetében már ez a szám is átmenetet képvisel a félfapados ragasztgatás és a profi szedés között (remélem, inkább az utóbbit közelítve). Szeptembertől azonban András segítségével a nehézsúlyú kategóriába lépünk. A konkurencia ezt vegye fenyegetésnek.

Nekem pedig már csak egyetlen feladat maradt hátra: átadni a főszerkesz-

tői stafétabotot, és ezzel a további rohanás (lótás-futás?!) terhet egy hűséges matrózleányra, Bernáth Andreára bízni.

A papírhajó, amit a kezekben tartasz, immár másfél (naptári) éve kerülgeti a zátonyokat. Hogy a partokon hónapról hónapra újra feltűnik, abban a kapitánynak óriási szerepe van, nem is annyira az irányítás, hanem inkább a legénység összeszedése terén. A (remélhetőleg) magas színvonal fenntartása egész évben óriási munkát, nagy hozzáértést és sok időt igényel. Andi, kívánom, hogy legyen erőd végigcsinálni!

A többieknek pedig köszi a biztatást, a cikkeket és a papírhajót!

– Szabó Péter

Napló néthő keddeszarda sütőtök pántek szombat vasárnap.

RÓZSA, CSERESZNYE, FEKETERIBIZLI

avagy az ifjú diák szenvedései egy füledt vasárnapi délután a Józsefvárosi színháznak nevezett kuplerájban

Képzeljünk el egy diákot, aki már látta egyszer a Cseresznyéskert című darabot – mégpedig nem is akárhol: a Katona József színházban.

Most képzeljük tovább: ez a diák megszerette a darabot (!). Elhatározta tehát, hogy ismételten megtekinti a művet, ezúttal a magát jó idulatúan színháznak nevező Józsefvárosiban. Vásárolt két darab jegyet (350 Ft+350 Ft), öltönyt vett, és anyjával útnak indult egy füledt, párás vasárnap kora este. A jegyen igen jól olvashatóan két címet tüntettek fel a szervezők: az egyik az akármilyen kft., a másik az előadás helyszínének címe: Ludovika tér akárhány (Orczy-kert). Ezenkívül mindkét címhez mellékeltek egy-egy telefonszámot.

Normális ember azt gondolja, hogy ha egy jegyen feltűntetik az előadás helyszínét, az előadás *ott* lesz. Anyuka és gyermeke tehát betért az Orczy-kertbe. Az Orczy-kertben elindultak a színház felé. Útközben találkoztak egy igen kedves, ámde rendkívül csinos, ráadásul ifjú hölgygel, aki elmagyarázta nekik, hogy a Cseresznyés kertet minden bizonnyal teljes képtelenség lenne a Ludovika téren előadni, mivel a színház épülete finoman szólva szétvert állapotban szomorkodik. Kiderült tehát, hogy visszakéne sietni a Kálvária térre, ahol a magát jóindulatúan színháznak nevező Józsefvárosi található, minden bizonnyal ott lesz az előadás, nem a meghírdetett Bárkában. Immáron eggyel többen tehát beszálltak a kocsiba, és elvágattak a fentebb nevezett közterületre.

A Józsefvárosi falfelületén pedig ott virítottak a Cseresznyés kert-plakátok. Ekkor tíz perccel múlt hét óra; normális színházban ilyenkor már javában megy a – na, nem a reklámblokk (azért ott még nem tartunk, de ha így haladunk, hamarosan odáig is eljutunk), hanem a – darab. Itt az ajtóban tolongtak a népek, úgyhogy a diák is beférkőzött a „színház” térbe, hogy lássa, mi a helyzet valójában. Nos, a Józsefvárosi olyan hely, amit még fapadosnak sem igazán lehet nevezni; ez akkor színház, amikor a Cseresznyés kert királydráma. A nézőtér első sora a színpadon helyezkedik el, úgy fél méter távolságra a színészekről. Üres szék természetesen nem volt egy darab sem. Ekkor a diák már mérhetetlenül dühös volt – 700 forintért séta az Orczy-kertben, aztán tolongás egy sufni típusú raktárban... Anyjával karöltve visszasétált a pénztárhoz, és kedvesen közölte, hogy... (***)

A pénztároskisasszony megrémült, hebegett-habogott, ja, hogy miért kell több jegyet kiadni, mint a színház befogadóképessége, jaj, nem tudtam, izé, khm..., persze, visszafizetjük, hogyne, izé, jaj, jaj – és fissaadott egy Szent László-arcú Szent István-bankót. Pénzügyileg jól járt a család; nyertek 300 Ft-ot a röpke színházlátogatás alatt. Vigasztalódásképpen anya és gyermeke evett egy-egy fekete-ribizli-fagyaltot, majd hazamentek.

Az eset jegyzőkönyve röviden:

- ① Találkozás egy csinos hölgygel (igaz, a diák körülbelül tíz percet beszélt vele összesen; azért mégis).
- ② Abszolút pénzügyi nyereség (de milyen áron...)
- ③ Feketeribizli-fagyalt (de hol van ez az eprestől...)
- ④ Ha ilyen egy kupleráj – milyen lehet az igazi?!

– R.D.

FINNEK, AVAGY?

Bizonyára többen észrevettétek, hogy május közepén ismeretlen szőke lányok lepték el a sulit, és valamilyen érthetetlen nyelven karattyoltak.

Akik jobban odafigyeltek, felismerhették a finnugor alapszókincsből származó, s így magyarul is hasonlóan ejtett szavakat, és ebből páratlan logikai készséggel, eszükbe jutva, hogy ezen esemény esetleg összefüggésben állhat a fél 3.a (bocsánat, 11.a) októberi, finnországi utazásával, rájöhetnek, hogy a fentebb említett leányzók finnek. (Egyébként nem is volt mindegyik szőke, habár, akik eredetileg nem voltak azok, azok is többnyire szőkitették a hajukat. Egyébként nem is volt mindegyik lány, volt egy fiú is, habár ő kékre festette a körmeit.)

Kéthetes ittlétük alatt sokféle helyre elvittük őket, például a Parlamentbe, az Operába, múzeumokba, sétahajókázásra, a Margit-szigetre, libegőzni, a Gellért-hegyre, az osztálykirándulás keretében Veszprémbe (amely városuk, Rovaniemi testvérvárosa), Balatonfüredre, barlangcsónakázásra, vásárolni, stb. Szervezett program keretében láttak várakat és templomokat, Budapest nevezetességeit, megtapasztalták milyen a nagyváros, mi az, amikor tömve van egy közlekedési jármű, hogy néznek ki a csövesek... Elvittük őket a ballagásra is, habár a többségük allergiás a virágokra. Voltunk továbbá szórakozni. Én például a vendégemmel M.É.Z.-táncháza (itt fel is kérték táncolni) és -koncertre (itt külön köszöntötte az együttes két tagja) mentem. Rendeztünk (főleg a Viki) nekik búcsú-bulit is. Vagyis, szerintem, elég érdekes és változatos programot állítottunk össze.

De a várt hatás mintha elmaradt volna... Nem látszott rajtuk túlzott elégedettség, sőt vagy egyáltalán semmilyen hatást nem váltottak ki belőlük az események, vagy pedig éppen hogy követelőztek... Tisztelet a kivételnek! Pár nap múlva már nem tudtuk biztosan, hogy a barátnőikkel való együttlevésen, a napozáson és a vásárláson kívül szeretnének-e mást is csinálni. Azért remélem, jól érezték magukat nálunk. Egyébként erről azért biztosítottak is minket a repülőtéren, mielőtt hazautaztak. Ahogy a mondás is tartja, a látszat, úgy látszik, csal...

Nehéz elhinni, hogy bárminemű rokoni kapcsolat áll fent, ha még oly távoli is, a két nemzet között. *(ne feledd: azóta volt Etelköz, Levédia és még ki tudja, mi minden – pts)* Egészen mások, mint mi. Reggelente nem rohagnak fel-alá a lakásban, hogy az indulás előtti öt percben sűrítsenek be negyedórányi teendőt. A tanárnak náluk nem sok tekintélye van. Enni nem szeretnek, viszont nassolni annál inkább... Legtöbbjük kedvence az a bizonyos, fekete gumicukorka, a bocskorszíj. Meglepően sokan dohányoztak közülük. Azért néhány hasonlóságot is sikerült felfedeznem: Vendégem rendszeresen kifűzés nélkül vette le a cipőjét, csakúgy, mint az öcsém, és ugyanúgy papucs nélkül mászkált a lakásban, mint én szoktam. *(és ugyanúgy két szemem volt, mint nekem... – pts)*

Talán még nincs veszve minden?

– Bernáth Andi

TE IS NEMSOKÁRA BALLAGSZ, NE FÉLJ!

Egy esős napon történt. A vízálló széldzseki alatt öltöny, az öltönyben pedig egy szép reményeket tápláló véndiák lapult.

Tanáraitól már búcsút vett az előző napokban (az enyhén(szólvá) hamiskás énekhangért ezúton elnézést kér), nemrég törlesztette fagyalt-adósságait, még a fizika feladatgyűjteményt is visszavitte a könyvtárba. Mivel ez volt a lírai én első ballagása, kissé szorongva, egy búcsúének dallamát felidézve lépett be az iskola kapuján.

Régi mesékre emlékszel-e még? Kisinóci túristaház, lúdbőrdermesztő hideg, az utolsókat rúgó villanykályha. Foki tanár úr mesélt. Rövid történeteket olvasott fel a Dekameronból, így ringatva álomba a hetedikes „c” öppségeket. Két osztálykirándulás között „kis matematikusként” éltünk, Orosz Gyula és Dobos Sándor tanár úr szárnyai alatt. Akkoriban még számoltuk a feladatokat, és ellenőriztük a leckét. Igen, emlékszem még. Ha a mesékre nem is, a karácsonyi szaloncukorosztásra mindenképpen. *Volt egyszer rég, volt egyszer rég.*

Szép tavaszon ragyogott fenn az ég. Tavasz volt, szünet volt, és páran mégis a padban ültünk, Vincze Márta tanárnő önkéntes verseny-előkészítő szakkörén. Azért ne higgyétek, hogy túl voltunk terhelve. Mindenki eldönthette, hogy mennyit vállal, nálunk nem volt versenykényszer, és a szakkörét se járt jobb jegy, legfeljebb egy jobb fajta gyümölcstorta év végén. A földrajzot, azt viszont meg kellett tanulni: Laki tanárnő totóit még a dörzsölt tippmixesek is hosszú ideig emlegetik (a Laki-féle fehérhús télapóról nem is beszélve). *Volt egyszer rég, volt egyszer rég.*

Óh, hogy miért nem mesélsz már nekem? Elmúlt az utolsó kirándulás. A mesék helyébe a poharak koccanása lépett. Eljártuk az utolsó közös táncot. Azért reméljük, hogy nem válunk jampeccé, mire fölnövünk. Az osztályterem falán lassan gyülekezni kezdtek a fényképek. A hozzájuk tartozó „mese” azonban nehezen önthető tablóformába. *Boldog idők, soha nem feledem.*

Hallani vélem a hangodat még, Megilletődve hallgatta végig a harmadikosok zenés-játékos búcsúztatóját, és jó ötletnek tartotta, hogy az elmondott versek szövegét papíron is kiosztották. Ezután tömegfurakodással egybekötött virágáradat következett, majd órákig tartó menet indult folyosókon, termeken és lépcsősorokon át. Az utat néhol mélyértelmű feliratok szegélyezték, de a lírai ének többmindentre (összeesés elkerülése, dalolás, az ajándékok és a virágok egyensúlyban tartása, levegővétel) kellett figyelnie annál, mintsem hogy eme jótanácsok eljussanak hozzá.

Egyesek a menet alatt újabb kisteherautónyi virágot kaptak, mások lufikat vagy szörmeállatokat. A lírai én nem irigykedett rájuk. Az ő szemében sokkal többet ért az a kézzel ragasztott papírhajó, mellyel az előző négy szám „gályarabjai” kedveskedtek neki. Ha valamiért érdemes volt végigcsinálni, hát ezért. Hogy nem csak a búcsúzó szépítgeti a régi emlékeket, hanem rá is visszagondol majd valaki.

Volt egyszer rég, egyszer rég.

– Peter Taylor

Iksz-aktak

Bernáth Andi

MÁJUSI ECLOGA

- Költő* Szürkehasú gomolyfelhők alatt szitál mozdulatlanul egy vörös vércse. Mintha nyár lenne, fülledt a levegő, nem moccan pocok, egér, de még sáska vagy tücsök sem, amire a ragadozó madár lecsaphatna... Messzire eltávolodtam az úttól, de előttem egy magányos fa árnyéka hívogat, hogy lepihenjek.
- Magányos fa* Itt, a kiskunsági pusztában nem nőtt törzsem óriásira, az állandó szél féloldalassá tette koronámat, s a leveleim sem feszülnek vízzel telten a nap felé.
- Költő* Éppen eléggé hálás vagyok, hogy hűsölhetek ebben a hirtelen jött melegben lombod alatt, és hátam a törzsednek támaszthatom... Furcsa táj a puszta. Ahogy körülnézek, úgy tűnik, mintha a mindenség közepé lennél. Minden távoli, kékbe vesző, egyformán jelentéktelen.
- Magányos fa* A közép az egyetlen pont, amelynek nincsen párja. Nézz körül: a kékben, a messzi tájban minden tárgy része valami egységnek. A templomtorony a falu éke, az akácós a tanyát öleli körül, az utat jegenyesor jelzi kétoldalt.
- Költő* Csakugyan ennyire társtalan vagy? Nem fészkel madár ágaid között, nem rág legalább egy lepke hernyója, s nem ülök-e legalább én, a vándor itt?
- Magányos fa* Gyenge vagyok fészeknek, s ha néha megpihen egy-egy vércse ágaim hegyén, elszáll rögvest. Itthagynak, még élősködőim is: bebábozódik a hernyó, s a lepkének már nincs maradása. *Ugyan ki akar egy magányos fa menedékebe húzódni?*
- Költő* ... Hallod, zivatar lesz? Már dörög és esik. Szentmiklós felett. Mennem kell. Kisgyerekként megtanultam, hogy villámlás idején nem szabad nyílt terepen egyedül álló fa alá állni.
- Magányos fa* Figyelemreméltó, milyen hamar megtanuljátok, hogy a magányos veszélyes is. Maradj, kérlek! Kicsit félek én is vihartól, hiába láttam többet, mint te!
- Költő* ... Gyáván szaladok, s kopognak a kövér esőcseppek a fejemen, mint pofonok.

– Kerekes Z. György

KÉRDEZŐS JÁTÉK

A harcosnő elért a labirintus utolsó termébe, ami sűrű köddel volt teli. A környék ura, Gragath, a sötét gnóm már számított érkezésére, támadó és védekező varázslatok aktivizáló szavai keringtek gondolatai közt mélyen, az elméjében.

– Elpusztítalak, emberféreg! – üvöltötte a nőre. – Gonosz varázslataimmal száműzlek mindörökre a holtak árnyékbirodalmába.

A nő csodálkozva bámult, majd hangosan kacajra fakadt.

– Te! Ugyan már, ostoba! Te vajon mit tudsz a gonoszszágról?

Most a máguson volt a csodálkozás sora. Végigfutatta tekintetét ellenfelén, rábámult annak nyakláncára, amin valami két kard volt, valamilyen szimbólum, gondolta. Bár agyából szinte kívánczolt a támadó varázslat, de visszafogta magát, és kíváncsian nézett a nőre.

– Látod ezt a gyűrűt? – magyarázta Myra korábbi szavait. – Négy földalatti barlangot dúltam fel, mire megtaláltam.

A mágus a nő elé köpött. Ilyet már ő is tett nem egyszer.

– Bronzpáncél, a király kincstárából – szögezte le a nő. – Két tucat palotaórt öltem meg, és elraboltam a helytartó fiát is, aki elég jó szolga volt – folytatta büszkén Myra. A sötét lelkű elismerően bólintott. Ez már nem semmi. De szűrős tekintette a lány karjára irányult.

– Itt van ez a karkötő – miközben karját mutatja – amely csiszolt obszidiánból készült. Kebelbarátoimtól, ki a te istened hűséges papja, kaptam hozzá az alapanyagot.

– És a sisak?

– Igazi törpe munka – mosolygott büszkén a másik. – A szolgám csinálta heteken át.

– S a fegyvered? – kérdezett rá a mágus.

– Nagyon jó lándzsa, vasból van a helye. Árnymanó barátom lopta hozzá az ércet.

A mágus elismerően a nő arany nyakláncára pillantott, melyen két ongóliánt fog lógott.

– Ezt magad csináltad?

– Ó dehogy! – szerénykedett Tharnnak, a háború istenének aranyhajú képviselője. – Dolgoztam régebben egy hozzád hasonló főgnómnak. Elég keveset fizetett, ezért elemeltem tőle ezt a láncot a kincsesládájából néhány dologgal kiegészítve, őt meg megöltem.

– Utolsó kérdés – szolt erőteljesen ellenfele – még mielőtt megöllek – és a szimbólumra mutatott. – Ez honnan van?

– Természetesen az istenemtől. Ez a szimbólum mutatja, hogy Tharr igaz, semleges, patyolatbecsületű, törvénytisztelő harcosai közé tartozom.

Ezzel lándzsáját a mágus torkába dőfte, hisz istene legutóbb ezt kérte tőle. Átkutatta a holttest zsebeit, elvette, amit értékesnek ítélt, majd elindult kifelé. Napnyugta előtt még talált egy oltárt, hogy elújságozhassa istenének legutóbbi hóstettét. Csizmája koppanásait hangosan verte vissza a trónterem padlója...

Hittársaim! Nem szörnyű, hogy mindenki, szinte mindenki így gondolkodik istenükről?

Myra, ki Tharr tanítványa, élettörténetét leírta:

– Jerikó

PILLANAT-NOVELLÁK

A Világmindenség Törvényszéke előtt

Az Isten pokoli zavarban volt.

Folyton a padlót bámulta – csak néha nézett föl a plafonra, hátha segítséget kap valahonnan. Nyelt egyet, megigazította drótkeretes szemüvegét, s megsimogatta hóezüst szakállát:

– Hehehe... kicsit félresikerültek... hehehe...

A Teremtés másnapján

- Lenyűgöző – szólt Gábiel.
- Nagyszerű – szólt Mihály.
- Remek – szólt Rafael.
- Pompás – szólt Uriel.
- Isteni – szólt Lucifer

A Döntés

Még emlékezett, milyen jó volt ágról ágra ugrálva, banánon élni.

Gondolt egyet, s visszamászott a fára.

Időjárásjelentés, 1885. június 18.

Örömmel tudatjuk kedves Hallgatóinkkal, hogy Európa-szerte kitisztult az ég, kisütött a nap, és felszáradt a talaj.

A szék

A szék recsegve rogyant össze alatta.

A Fiú feltápáskodott, s a horzsolásokat nézegette a karján.

– Eltört? – kérdezte idegesen az anyja.

– *Rózsa Dávid*

HOVÁ VESZETT EL...

azok szeme világa, akik manapság a rajzfilmeket csinálják?! Azt hittem, az abszolút nulla szintet már rég kijelölte a Barbapapa. De nem. Úgy tűnik, a mai rajzfilm-írók és -grafikusok a teljes negatív skála meghódítására töreksenek. Mintha direkt élveznék, hogy csupa kinézetre és jellemre is visszataszító „figurával” piszkíthatják be a szép, fehér papírt. István király nyomdokain haladva az illet mindkét kéz levágásával kéne büntetni. Ez, remélem, elég markáns vélemény volt.

Egyre inkább úgy érzem, hogy a tévé távkapcsolója a legveszélyesebb játék, amit egy kisgyermek kezébe adhatunk. S nem csak a piros korongos és a kék háromszöges műsorok veszélyesek, hanem manapság már a rajzfilmek is. Mi, magyarok szerencsére biztonságban vagyunk: a *Dragon Ball Z* betiltása is mutatja (a döntés szakszerűségétől függetlenül), hogy nálunk fontos kérdés, hogy az egyest tévéműsorok milyen hatással lehetnek az azt néző gyerekek érzelmi fejlődésére.

Vannak azonban olyan helyek, ahol még ez a nyilvánvaló odafigyelés is hiányzik. Talán már ki is találtátok, hogy az angol illetőségű, műholdon fogható *Cartoon Network*-re gondolok. Egyes sorozataik sehogyse férnek a fejembe...

Kezdjük talán Johnny Bravoval, a feketepólós szépfíúval, aki supermannek képzelet magát, de semmi sem jön be neki. Érdekes téma, kb. 30 másodperc alatt kimeríthet-

tő, de a sorozatot mégis évek óta sugározzák. Másrészt pedig a rajzoló valószínűleg beteg lehetett, amikor általános iskolában az emberábrázolást tanították. Aki még nem is *törekszik* az élethűségre, az mért készít rajzfilmeket?! Na jó, elismerem, Johnny alakja szimbolikus, mint ahogy Dexter törpe mérete is. De Edet, Eddet és Eddy-t egyáltalán nem tudom megérteni. Mintha szándékosan rondának rajzolták volna őket. (Nem azért, mert a rajzoló csak ilyenre képes, hanem direkt ilyennek képzelte.) A történet abszurd nonszenszségéről ne is beszéljünk.

A gyerek képzeletében a valóság és a mesevilág gyakran egybefonódik, a tévében látott egy-egy képkocka éppoly gyakran rögzül, mint egy valójában megtörtént esemény. Épp ezért, ha folyton kifacsart jellemekekkel, fejreállt élethelyzetekkel és lehetetlen reakciókkal találkozunk, az beláthatatlan torzulásokat okozhat neki a későbbiekben. Vajon mi lesz, ha felnő ez a generáció?

Viszonylag mérsékeltebb a *2 Stupid Dogs*. Az igaz, hogy a két kutya összesen nem több tíz tollvonásnál, de az alakjuk viszonylag kutyaszerű, és jobban különböznek egy embertől, mintsem hogy a filmet néző gyerek azt higgye, hogy a bemutatott hülyeségek vele is megtörténhetnek. *A Cow and Chicken* határeset, mérsékelt adagokban kibírható. Néha azonban úgy tűnik, hogy még az alkotójuk is utálja őket.

Szerencsére a magyar adókat még nem nagyon érintette meg a Cartoon Network szele, így a hazai csemeték viszonylagos biztonságban vannak. Bár a magyar kínálat „veszélytelen”, rendkívül sok benne bárgyú vagy mesterkéltséggel, kilóra gyártott sorozat. De legalább nem káros a gyerekekre. Hogy én mit látnék szívesen? A régi kedvenc rajzfilmjeimet: *Vuk* (bájos figurák), *Az idő urai* (megható történet), *Tintin és a cápák tava* (nyelvi humor). A sorozatok közül pedig: *Donald kacsa*, *Tom és Jerry*, *Mézga család*, *Road Runner* és *Tapsi hapsi*. Ez utóbbi témakört – sajnos – felújították *Sylvester and Tweety Mysteries* címmel, Bár ne tették volna...

Van még valami, amit nagyon utálok: amikor úgy kapkodják a „kamerapozíciókat”, mint a klippekben. És nem csak a félelmetes jeleneteknél, hanem össze-vissza, és ráadásul néha oda nem illő képeket vágnak be fél–egy mp-re. Ekkor szoktam átváltani egy német adóra, melyen egy „nyugtató” hatású amerikai akciófilm megy.

Nem vagyok már gyerek. Ha megszólalásaim tagoltsága nem is, de az elfújtt gyertyák száma (171) mindenképp tanúskodik erről. Talán épp ez az oka annak, hogy nem tudom beleélni magamat a mai eleven rajzszülöttek világába. Talán bennem van a hiba, hogy Tom és Jerry kacagtató horrorcselekményei kevésbé zavaróak, mint Ed és társai igénytelenül odavetett alakja, és a ballonkabátos nyomozó-ebeket félannyiba se veszem, mint a legutolsó, leglustább, de legalább élethű vadászkutyát a *Vuk*-ból. Vagy csak eljártak fölöttem a vasfogak?

Remélem, ha eljön az ideje, nem leszek túl elfoglalt ahhoz, hogy esténként tévirányítás helyett leemeljem a mesekönyvet a polcra. És ha a lányom vagy a fiam mégis megkérdezi, mi az a rajzfilm, büszkén veszem majd elő a '85-ben felvett kazettáimat.

– Peter Taylor

Filmkritika

AMERIKAI HISTÓRIA X

Rendezte: T. Kaye

Főszereplők: E. Norton, E. Fullong, B. D'Angelo, F. Balk

A film napjaink Amerikájában játszódik, és a huszadik század egyik legnagyobb problémáját, a rasszizmust dolgozza fel. A hároméves börtönbüntetését letöltve visszatér a város egyik meghatározó egyénisége – a neonácik vezére. Sokan várják a huszonéves férfit: a családja, a hívei, a barátja... és persze az ellenségei.

Először az öccsével ismerkedhetünk meg. (Annak idején a *Terminátor II*-ben is láthattuk.) A fiú még gimnazista, és rögtön észrevehető, hogy mindenben igyekszik követni a bátyját: kopasz, vállán náci témájú tetoválás díszel, és házi feladatában a *Mein Kampf*-ról ír házi feladatában. Ezt persze botrány követi, behívhatja a színészbőrű igazgató. Két lehetősége marad csupán: vagy elmegy az iskolából, vagy tanulmányt ír bátyja életéről, eszméiről és arról, hogy mindez rá milyen hatással van.

Az iskolából hazaérve végre újra viszontláthatja bátyját, de csalódnia kell: az a börtön hatására teljesen más emberré lett. Mikor ezt a barátja megtudja, elhagyja, és a volt híveket – a rasszista bandát – ellene hangolja. Senki nem érti a változást, legkevésbé az öccse. Így el kell neki magyaráznia, hogy mi is történt az alatt a három év alatt. A börtönben a fehérek voltak kisebbségben, és hamarosan velük is nézeteltérése támadt. Lassan rá kellett jönnie, hogy nem a bőrszín a meghatározó: feketéből is lehet barát, és fehérből is válhat ellenség. Ezt hamarosan új, (meglehetősen meggyőző) feledhetetlen élmények igazolták. Ezért nem akar most ismét a banda vezére lenni, ezért akar egy egészen új életet kezdeni. De ez nem olyan egyszerű!

A filmen mindvégig érezhető, hogy a brutalitást és gyilkolást nem követheti békés idill, hanem csak valamilyen tragédia.

Gyakoriak a visszaemlékezések, amelyeket fekete-fehérben látunk, míg a jelen történéseit színesben. Ezek során tudjuk meg, hogyan is kezdődött a neonáci banda megszervezése, később milyen iszonyatos pusztításokat végeztek, és mi történt pontosan a hároméves börtönbüntetés alatt. Megtudhatjuk, hogy hogyan vált a rasszizmus még gyermekkorában a fiú eszméjévé, és azt is, hogy miért került börtönbe. Borzasztó képsorok ezek – mindenütt csak brutalitás és kegyetlenség érezhető. Nem egyszerűen „csak” gyilkolnak és rombolnak – arra a vandalizmusra nehéz megfelelő szót találni. (Nem is bántam meg, hogy jónéhányszor nem néztem oda, míg az emberek püfölték, rúgták, ütötték és taposták... egymást!)

Tény, hogy nagyon nagy hatású film, és remekül dolgozza fel a témát, de néhol azt hiszem, már túlzásba is viszi a kegyetlenségek érzékeltetését. Vannak azonban részek, amelyek szerintem – úgymond – átesnek a ló túloldalára, és meglehetősen érzélgőre sikeredtek. Ilyen például, mikor a két ex-rasszista fiú egymásra néz, majd

szó nélkül, egyszerre, bús ábrázattal, lassú, lírai hegedűszóra szedi le a szoba falairól a nagy horogkeresztes és egyéb náci-jelképes posztereket. Jó, persze, szedjék le. De miért kell ennek teljes öt percig tartania?! Ez már azért túlzás, hiszen, ha belegondolunk, a kisebbik fiú egy nappal ezelőtt még Hitlerrel írt dicsőhimnuszot, és nyugodtan megölt vagy megvert volna egy embert, csak mert az nem fehér.

Összességében azonban tényleg nagyon jó film. Ha eddig még nem láttad (és nem egy szívmengető, romantikus kikapcsolódásra vágysz), nézd meg!

– *DESzter*

A CSAJ NEM JÁR EGYEDÜL (SHE'S ALL THAT)

Rendező: Robert Iscove

Szereplők: Freddie Prinze Jr., Rachel Leigh Cook, Matthew Lillard, P. Walker

Csak semmi komolyat! – lehetne a film szlogenje. Azért a maga együgyűségében mégis bájos történet:

Zack, egy amerikai gimnázium fő-fő nagymenője, kínos helyzetben találja magát: Barátnője – aki a legjobb csaj a suliban – ejtette. Hűűű, de ciki!!!! Ráadásul egy idétlen sorozat, a *The Real World* még idétlenebb főhőse miatt. Az esetet még az iskolarádió is bemondja, az egész suliban Zacken röhög. Itt sürgősen tenni kell valamit, különben oda az image-e. Ráadásul már csak hat hét van az érettségi bálig. Főhősünk tehát fogadást köt haverjaival: Akármelyik lányt választják ki a számára, ő bálkirálynőt farag belőle ex-barátnője ellenében. A srácok tehát szemléltartanak. Rá is bukkannak Laney-re, aki reménytelenül szerencsétlen. Fest, ellátja a családját, mivel anyja még kiskorában meghalt, dolgozik, nem jár bulizni, ellenben alternatív előadásokban szerepel, ráadásul vastag, feketekeretes szemüveget hord. Egyszerűen sehogy sem illik be a tök-laza gimnazisták közé.

Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy egyáltalán nem is csúnya, már ekkor látszik rajta, hogy némi sminkkel, egy másik frizurával, valami divatos ruhában jól fog kinézni. Többek között ezért sem hiteles a film, mert, ha például egy kövér, ronda lányt választottak volna ki, esélye sem lett volna Zacknek rá, hogy bálkirálynőt csináljon belőle. Első lépésként főhősünk megpróbál a lány közelébe férkőzni. Ez nem is olyan egyszerű! Laney nem könnyű eset. Nem ájul el az örömtől, hogy a nagy Zack hozzászólt, sőt... Micsoda égés, Zacknek lapátolnia kell! Bár döcögösen indul a dolog, azért a végén elég jól összebarátkoznak... S habár Laney-t nem különösebben vonzza a bálkirálynőség, a végén mégiscsak megindul a harc a nevezetes címért közte és az ex-barátnő, Taylor között. Vajon ki nyer a végén?

Jó dumákban, humorban nincs hiány, sőt a romantika sem marad ki, Laney és Zack között ugyanis szövődik valami... Laza tinédzseres, már majdhogynem szétesnek, intrikák, praktikák... Hát, a szint nem éppen fazekasbeli. A mélyebb mondanivaló nem igazán jellemző, maradandó élmény kizárva. Viszont kifejezetten aranyos film, leterhelt idegek pihentetésére ideális.

– *Bernáth Andrea*

PETER TAYLOR: TÜKÖRKÉP

Ne hidd, hogy csak addig élek,
Míg a szemed rám mered,
Nem abból kapom a léteget,
Hogy szobádban fény dereng.

És ha mozdulsz, nem miattad
Lépek ugyanolyan nagyot,
Vedd már észre: itt a falban
Én is egy ember vagyok.

Figyeld meg jól e két szemet:
Hova téved, ha kitárul,
Vajon visszainteget,
Vagy csak messze-messze bámul?

Reggel egy új napra vártan
Mikor a tükörbe nézek,
Bár senki sincs itt e házban,
Látom magam s látlak téged.

1999. május 10—22. Budaörs, Magyarország.

THOMAS: „A PROSTI”

Rákóczi tér, eljött az este
A prosti éppen a vevőjét leste
Ezt csinálja minden éjjel
A strici hoz neki valami szépet.

Kisiklott az élete, az utca híta
Árva volt, kellett a munka
Egy link féreg felkarolta
A testét pedig áruba adta.

Hé, bébi, ne tedd ezt
Ha ott maradsz, neked véged
Jó, ha megéred a harmadik x.-et
Egy nap pedig hír lehetsz.

Ez nem élet, ez szenvedés
Közel jár már a temetés
Lehet, hogy a börtönben végzed
A lelked pedig pokolba téved.

Remélem, tetszettek a verseim. Ami a témaválasztást illeti, én szeretek az élet problémáival foglalkozni, hogy aztán *Ti* ne kövessétek el ezeket a hibákat a saját életetekben. Szeretném még kemköszönni Rózsa Dávidnak, amiért bízottatott a versírásra. „Kösz!”. Viszlát 2,5 hónap múlva!

– *Thomas*

HORVÁTH GEORGINA: DANS L'ESPOIR DU RETOUR

Tes mots éblouissent ma tête,
ta voix désarme mon coeur.
Peut-être je suis prête,
peut-être j'ai peur.

Je crois que te l'aime,
mais je ne sais pa si tu m'aimes.
J'ai peur de la déception,
j'ai peur de l'oppression.

J'espère que mes mots
vont trouver audience,
et tu paie de retour
de mes sentiments.

BERNÁTH ANDREA: JE T'AIME, COMME...

Je t'aime	Je t'aime
Comme le soleil aime la lumière	Comme la racine aime le sol
Je t'aime	Je t'aime
Comme la musique aime l'air	Comme le ciel aime le bleu
Je t'aime	Je t'aime
Comme la pluie aime pleuvoir	Comme la mer aime l'eau
Je t'aime	Je t'aime
Comme le sombre aime le soir	Comme cheminée aime la fumée
Je t'aime	Je t'aime
Comme l'iris aime les couleurs	Comme le feu aime brûler
Je t'aime	Je t'aime
Comme la rose aime l'odeur	Comme la joie aime rire
Je t'aime	Je t'aime
Comme l'oiseau aime le vol	Et sans toi je voudrais mourir

(Az előbbi két vers apropóját egy izgalmas francalecke adta. Gratulálunk!)

WEÖRES SÁNDOR: RAG CARPET

Old autom night
 Glowing the may's skirt
 Glowing the may's skirt
 And her blouse.
 Blooms the bristle
 Wind runs-runs away
 Trembling the little may's
 Skirt and blouse
 When the Moon casts
 A weil to her,
 She will be crying,
 She became a girl.
 Old outomn night,
 Glowing the may's skirt
 Glowing the may's skirt
 And her blouse.

– *Költő András fordítása*

ITT A NYÁR, ITT A POLLENALLERGIA!

Egyre többen allergiások a különböző növények virágporára. Az allergia (=a szervezet hibás, eltúlzott válasza egy adott anyagra) kellemetlen tünetekkel járhat, például szemgyulladás, elhúzódó nátha. Ekkor lehet menni a patikába a különböző tünetcsökkentő készítményekért.

A legismertebb allergiát okozó növény talán a parlagfű (*ambrosia elation*). Nem csak az allergiához fűződő kellemetlen tünetek miatt kötelező írtani, hanem a mezőgazdaságban okozott károk miatt is. Álljon itt most a sokat gyűlölt, de talán kevésbé ismert parlagfű „életrajza”. (Ennek megismerésében érdekes információkat nyújtott a Móra kiadó *Gyomnövények* c. bűvár zsebkönyve.)

A parlagfű egyéves növény. Ugyan a kukoricánál is később kel ki, mégis már július végén elkezd virágozni. Ez körülbelül szeptember közepéig közepéig tart, ezzel másfél-két hónapra megkeserítve az allergiások életét. Porzós virágai sárgák, és a növény csúcsán, fürtökben helyezkednek el. A termős virágok a levelek hónaljában húzódnak meg. Egyetlen tő akár évi 63 ezer magot is teremhet!

Magyarorszáon 1908-ban bukkantak a parlagfűre, de hódítóútját csak a 70-es években kezdte. Származási helyén, Kanadában teáját vérzések, gyomorbetegségek ellen használják. Magvait a fagyok és a fácánok kemény teleken fogyasztják.

Az allergiásoknak jobbulást kívánok, a többieknek pedig azt, hogy soha ne legyenek ilyen gondjaik. *(Ezt elég nehéz lesz elérni, mert az allergiás megbetegedések száma az utóbbi időben óriási növekedésnek indult. – a szerk.)*

– Lili

LEV DAVIDOVICS LANDAU

Szovjet fizikus. 1908. január 22-én született Bakuban. Itt járt iskolába, a gimnáziumot 13 évesen fejezte be. 1922-től egyetemista, 1924-ben iratkozott át a Leningrádi Egyetemre. Már tanulmányai alatt, 1926-ban cikket írt a kétatomos molekulák spektrumának elméletéről, 1927-ben pedig már hullámmechanikai problémáról is.

Később a moszkvai Fizikai Problémák Intézetében dolgozott. Itt kezdték el tanítványával, *J. M. Lifsic*cel együtt világhírű tankönyvsorozatukat, az *Elméleti fizikát*. Nobel-díjat az intézet szintén Nobel-díjas igazgatója *P. L. Kapica* által felfedezett szuperfolyékonyság elméleti magyarázatáért kapott 1962-ben. Autóbaleset érte, hosszan betegeskedett, 1968-ban halt meg egy műtét után.

– Lukács Árpád

LOPÁSGÁTLÓ SZERKEZET A JAVÁBÓL

Dél-Afrikában az autótolvajok a tűz fölé kerülnek. A sikeres autólapások magas száma miatt egy néhai johannesburgi ügyvéd feltalálta a Blastert.

A szerkezet elektromos szikrákkal meggyújtott, csppfolyós gázt lövell ki az első ajtók alá szerelt szórófejekből. Az eredmény: két és fél méteres lángnyelvek arra hívta, hogy elrettentsék a leendő tolvajokat. Fourie elismeri, hogy a tűzcsóvák teljesen megvakíthatnak egy embert, de igazoltnak véli ezt a kockázatot a fenyegető erőszak miatt: a tolvajok néha lelövik, megölik a sofőröket. A dél-afrikai jog engedélyezi a halált okozó tetteket azoknak, akiknek életét vagy tulajdonát veszély fenyegeti, a veszély forrása ellen.

A tolvajok megcsonkításának lehetősége ellenére százak rendelték meg a 655 fontba kerülő Blastert. David Walkley, a johannesburgi bűnügyi hírszerző szolgálat rendőrfelügyelője volt Fourie első vásárlója, és elégedett vele, mert bár valóban kockázatos a használata, de ha egyáltalán nem teszünk semmit, annak is vannak kockázatai.

– Bernáth Andrea fordítása

LÁTÁSTÓL VAKUZÁSIG, 4., BEF. RÉSZ

Előző számunkban a fénykép felvételének fizikai alapjairól volt szó. Most arról olvashattok, hogy lesz az exponált filmből fénykép.

Hogy a látens kép előjőjön, a filmet ki kell dolgozni. Ennek a folyamatnak az első lépése az **előhívás**. Miközben fényképezünk, a filmet fény éri: minél világosabb a tárgy, annál több fény jut a filmre. Az ezüstszemcsék a film emulzióján (=fényérzékeny rétegén) fény hatására redukálódnak. A redukció fizikai hatása az ezüstszemcse feketedése; minél több fény érte, annál jobban megfeketedik.

Az előhívás során a film felületén a redukálódott ezüstszemcsék kiválnak. Míután a kép tökéletesen előhívódott, a filmet **stopfürdőbe** teszik. Ez általában 1...5%-os ecetsavoldat, amely semlegesíti az előhívó lúgos kémhatását, így megállítja a hívást. Ezután a **rögzítőfürdő** következik; itt azok az ezüstszemcsék, amelyek nem redukálódnak, leválnak a film felszínéről. Kész van az ún. **negatívfilm**.

A *negatív* azt jelenti: helytelen – a jóval ellentétes. Az előhívott film azon tulajdonságára utal, hogy rajta az árnyalatok fordítottak, mint a valóságban: minél világosabb valami, annál sötétebb lesz a filmen.

A negatívfilmről kétféle pozitív készíthető: diapozitív és papírkép. A **diapozitív** kontaktmódozással készül. A negatívfilm alá helyeznek egy darab másik filmet, és erős fényel megvilágítják. Így a diapozitívon is redukálódnak az ezüstszemcsék, de már a helyes árnyalatban, hiszen a negatív a sötétebb helyeken kevesebb fényt enged át, így azok a pozitívon világosok lesznek. Ugyanígy készítik a **papírképeket** is.

A következő számban megtudhatjátok, hogy a fénykép hogyan módosítható az előhívás során. A nyaralás alatt pedig fényképezetek sokat!

– Költő András

KUTYAVILÁG 4. SZÁNHÚZÓ TÁRSAINK

Látogassunk el gondolatban az örök hó és fagy birodalmába, Grönland és Alaszka földjére, ahol a leggyakrabban használt közlekedési eszköz a szán (vagyis nem is olyan régen még csak az volt, ugyanis ma már motoros járművek is az ember rendelkezésére állnak), tehát kalandozunk egy kicsit vissza az időben is.

A szán húzásánál ismét a kutya sietett az ember segítségére, mint már annyiszor különböző helyzetekben. Amikor az első „sarkexpedíció” vezetője, az amerikai Pearly 1909. április 6-án 19 szánal és 133 eszkimó kutyával elérte az Északi-sarkot, a következőket mondta: „A kutyák meghódították az Északi-sarkot!” Tehát az ott élők szá-

mára a kutyák szinte létszükséglet voltak, vagy talán még ma is azok. Télen a szán elé vannak befogva, nyáron nehéz terheket cipelnek, segítenek a vadászatban, húzzák az eszkimók bőrből készült csónakjait, ha pedig az éhhalál szélére kerülnek, bár ezt igen nehéz leírni, de megeszik őket (mármint az eszkimók a kutyákat).

Ezek az ebek tehát nagyon kitartóak, s főleg erősek, ugyanis normális haladási menetben képesek elvontatni a csapat súlyának mintegy másfélszeresét. Egy ideális csapat 7–10 kutyából áll, melyben kell lennie egy „vezérkutyának”, aki testileg és lelkileg is irányítja a falkát. Ez a kutya engedelmes, eszes, aki képes önálló (még a vezetőtől is független) döntéseket hozni. A szánhúzó kutyák kiképzése kb. 6 hónapos korukban kezdődik, a tanítás tulajdonképpen a szánhoz való szoktatás egy olyan csapatban, ahol már tapasztalt ebek végzik a dolgukat. A kezdő vezetők már nem tudják ilyen könnyen megtanulni a feladatukat, ha csak nem eszkimók, akiknek a szánvezetés az ereikben csordogál. A jó munkához jó munkaeszköz is szükséges, így az állati csontból, tömörfából vagy rozmárbőrből készült szának talpait például jéggel vonják be, hogy a akkor is könnyen csússzon, amikor a hó állaga (alacsonyabb hőmérsékletnél) olyan mint a homoké. Tehát megfelelő szánnal, egy jó csapat, kedvező körülmények között 6–8 mérföldet képes megtenni óránként.

De nem csak vontatóállatként jeleskednek, hanem szimatmunkájukkal a vadászatban is segédkeznek. Télen a fagyott hó alatt fel tudják kutatni azokat a lyukakat, ahol az állatok levegőt vesznek, ezek után a vadásznak már semmi más dolga nincs, csak várni a zsákmányra. Még a jegesmedvével is felveszik a harcot, de van egy állat,

melytől félnek, ez pedig a farkas.

Az éghajlatból adódóan bundájuk tökéletesen hőszigetelő. Ezt az is bizonyítja, hogy kint alszanak a havon, nem fúrnak fedett fekhelyet maguknak. Az emberekkel szemben nem agresszívek, de egymás között mindig találnak okot a verekedésre. Egy különös tulajdonságuk, hogy *nem tudnak ugatni*, ugyanis amikor valamit jelezni akarnak farkasüvöltésbe kezdenek. Ha sok kutya bekapcsolódik ebbe a rituáléba, egy idő után elviselhetetlenné válik.

Ilyen fajta kutya például az *alaskai malamut*, a *szibériai husky* és a *szamojéd spicc*. Ma már talán eme kutyák feladatának súlya csökkent, de tudásukat még megmutathatják a különféle szánversenyeken.

[Forrás: Szinák–Veress: Ó, azok a csodálatos ebek!]

– Perity Ilona

ÉRDEKES SZÁMOK A NAGYVILÁGBÓL

2,5 millió: ennyien haltak meg éhínség miatt Észak-Koreában az elmúlt 3 évben.

170 milliárdos él ma az Egyesült államokban. 1982-ben viszont még csak 13-an voltak. Ilyen nagy lenne az infláció?!

30 tonna hulladékot gyűjtöttek össze a Mont Everest lejtőiről 1997-ben.

7,7 milliárd: a legutolsó számítások szerint 2040-re ennyien leszünk a világon. A teljes előrettekintés szerint pedig 2150-re a lakosság száma 3,6 milliárdra esik vissza, azaz a mai érték kétharmada alá. *(és amikor a Nap vörös óriássá válik? – a szerk.)*

25 millió tonna a metángáz egész évi kibocsátása a világ összes bányájából.

2 kék hold, azaz 4 telihold várható ebben az évben. Legközelebb ilyen 2018-ban lesz.

51% azon britek aránya, akik prémiumként egy évre elegendő ingyenes üzemanyagot választanának. Fél százalék választana egy évre elegendő Viagrát.

20% azoknak a japánoknak az aránya, akik hisznek a 16. százai franci csillagász, Nostradamus világvége-jóslatában. *(De vajon miért jóslt Nostradamus 2000 utánra is eseményeket? – a szerk.)*

5-ször kell egy nap Kabul férfiainak imádkozniuk, hogy bűneiket megbánják.

Az orosz árvák **90%**-ának még egy vagy mindkét szülője él. Sokakat kisebb, velük született rendellenesség miatt hagynak magukra a szülei.

És most következzen egy feladvány. Talán emlékeztek még a az *Üssön a hasára* c. tévéműsorra: ott az kapott pontot, aki a kívánt értékhez a legközelebbit tippelte. Ennek mintájára mi is felajánlunk 1 plusz pontot annak, akia Gordiusz-megfejtéséhez csatolva a legjobb választ adja arra, hogy

Hányan vannak azok a gyerekek évente, akik súlyos születési rendellenességgel jönnek világra? (A legtöbbjük egyébként nem éri meg a 3 éves életkort.)

NAPFOGYATKOZÁS – 1999. AUGUSZTUS 11.

Mi a közös Plymouthban, Strasbourgban, Stuttgartban, Linzben, Temesvárbán és Siófokban? Többek között innen is látható a napfogyatkozás.

Egyre többet hallani róla, az egyik tévéadó szerint többmillió érdeklődő fog hazánkba látogatni, hogy láthassa, mert akkora esemény. Magyarországon utoljára 1842. július 8-án volt teljes napfogyatkozás, s az augusztus 11-i után legközelebb Közép-Európából 2075. július 13-án lesz újra látható.

Röviden összefoglalva, a jelenség oka az, hogy a Hold eltakarja a Napot. Ez a Föld csak egy kis részén, egy keskeny, de hosszú sávban figyelhető meg, ahol a Hold árnyékkoronája eléri a Föld felszínét.

Az augusztus 11-i napfogyatkozás árnyéksávja Anglia déli részétől húzódik Európán keresztül Indiáig. Az ebben a sávban élők láthatják a teljes napfogyatkozást, a zónával párhuzamos sávokban fekvő területek lakói pedig a részleges napfogyatkozásban gyönyörködhetnek. A sáv közepétől kifelé haladva egyre rövidebb időtartamig látható a jelenség, Magyarországon legtovább 2 perc 23 másodpercig tart. A centrális vonalhoz nagyon közel fekvő magyar városok többek között: Szombathely, Tihany, Balatonfüred, Szeged és Makó.

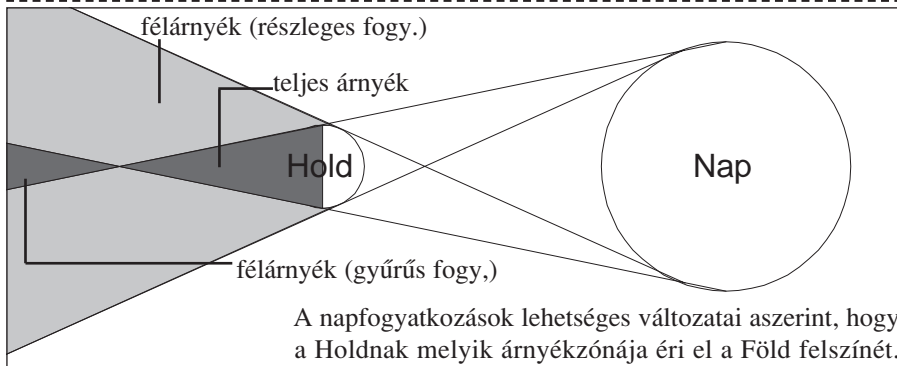
Milyen is ez a jelenség; A teljes napfogyatkozás részleges fogyatkozással indul, a Hold fokozatosan a Nap elé kerül. A teljes fedettségig nem szabad távcsővel vagy szabad szemmel a Napba nézni, mert az súlyos szemkárosodást okozhat. A „hagyományos” kormozott üveglappal is veszélyes a megfigyelés, mindenképpen speciális „fogyatkozó” szemüveget használjuk. A teljes fedettség előtt északnyugatról árnyékfal közeledik, és amikor teljesen eltakarja a Napot, látható lesz a Bailly-féle gyönygyfűzér.

Leírójáról nevezték el ezt a jelenséget a múlt században. A teljese napfogyatkozás pillanatában a Nap sugarai a Hold egyetlen felszínén, a völgyekben, hasadékokon át még látszanak. Ezek a fényes pontok egy gyöngysorhoz hasonló alakzatot alkotnak. A teljes fogyatkozás bekövetkeztekor már ezek sem látszanak, kis időre feltűnnek az ún. protuberanciák („lángnyelvek”); majd a Nap koronája, a Nap legkülső légköre. Egy teliholdas éjszaka sötétjéhez hasonlóak a fényviszonyok ekkor. Látszanak a fényesebb csillagok és bolygók. Hűvösebbé válik a levegő, akár 10 fokot is eshet a hőmérséklet.

A <http://umbra.gsfc.nasa.gov/eclipse/951024> oldalon további ismertetőt és képeket találtak.

Magyarországon 76 évet kell várni a következő teljes napfogyatkozásra. Aki teheti, élőben nézze meg ezt a „természeti látványosságot” augusztus 11-én, az ország különböző pontjain más-más időpontban: 11:46 és 11:57 között, 2 perc 23 másodperc. Fény, sötét, fény. Félelmetes és csodálatos pillanatok, utoljára az évezredben.

– Dunkel Petra

Színház

Költő András

DRÁMAI GYAKORLATOK

Bárki joggal gondolhatná, hogy egy színjátszókörnek nincs más dolga, mint színdarabokat kiválasztani, elpróbálni és előadni. De ez nincs így! A legfontosabb munka fejleszteni a színészek különböző képességeit. Ezek: a beleélés, a képzelőerő és a képzelet, a koncentráció, a fegyelem, a visszafogottság stb.

E képességek fejlesztésére gyakorlatokat szoktunk végezni, melyekből kiválasztottam pár ízelítőt a Fregatt olvasóinak. A gyakorlatok nem csak a színészpálmák épülésére, de társaságban – ha nincs más játékötletünk – kitűnően felhasználhatók.

Szópárbaj: Két ember egymással szembeáll. A kezdő játékos mond egy tetszés szerinti szót, amire a másodiknak újabb szót kell mondania, az elsőt, ami a kezdőszóról az eszébe jut. A játék lényege, hogy minél gyorsabban kell mondanunk a szavakat, és meg kell tudnunk indokolni, mért asszociáltunk egy-egy szóra. Ez a játék a koncentrációs képességet és az asszociációs készséget fejleszti. *(Az asszociáció okát a mindennapi életben nehéz vagy lehetetlen kideríteni, mivel „ösztönös” cselekedeteinket (gyakran ilyen a spontán asszociáció is) a már rég „elfeledett” emlékek alapján a tudatalattink irányítja. – a szerk.)*

Szembe és keresztbe: Jelöljünk ki két témát, situációt, amelyben két-két ember szerepel (pl. eladó és vevő a boltban, szerelmespár veszekszik, valaki meg akar érteni valamit egy másik emberrel), és hozzá két-két embert. A szituáció szereplői egymással szembe állnak, de a két helyzetben szereplő párok keresztben, így egymáson „keresztül” tudnak beszélni. Tapsra váltanak, így nemcsak a saját, de a másik pár beszédére is figyelniük kell. A gyakorlat is a koncentrációt és a képzelőerőt fejleszti.

Következő számunkban arról olvashattok majd, milyen próbákat tartanak a bemutatkozó előtt az igazi színházakban, és ebből mit tud megvalósítani egy színjátszókör.

F-hírek

Dunkel Petra

BULI, BULI, BULI

Az elmúlt években, amióta idejárom, rendszeresen részt vettem a suliban rendezett kisebb-nagyobb bulikon, és ezalól a június 4-i sem volt kivétel.

Amikor $\frac{3}{4}$ -kor megérkeztem, két, kedvesnek a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető rendező fogadott azzal, hogy most hagyjam el az épületet. Hát ez is jól kezdődik. Gondoltam. Ezt 20 perc szobrozas követte, majd lassan elindultunk befelé.

A földszinten, hátul a *Quattrosound* rendezett disco-t. A zene jó volt, ezt bizonyítja az is, hogy végig sokan táncoltak a néha már-már szükösnek ható folyosón. Talán csak fél órán keresztül pangott ott az élet, amíg a *Chip & Dale show* ment a Nagyteremben. Az öt vonzó fiú fergeteges hangulatot csinált, hiszen az erotika mellől a humor sem hiányzott. Néhány néző jópofa beszólással is fűszerezte a show-t, sőt, egy többek által Kiskaresznek nevezett srác vetkőzést rögtönzött, bizonyítva, hogy a profizmus vele született.

Különös érdeklődés kísérte az *Ultrahide* fellépését is. Akadtak persze technikai problémák, például az egyik mikrofon nem működött, de mindezt feledtette a zenéjük. Sok feldolgozás között akadt egy-egy saját szerzemény is, és őszintén szólva, nekem ez utóbbiak tetszettek jobban.

Az *Afro Magic* hangzásvilága számomra teljesen új volt. Azonban ritmusa magával ragadott, így könnyen megszerettem. Azt hiszem, nem voltam egyedül.

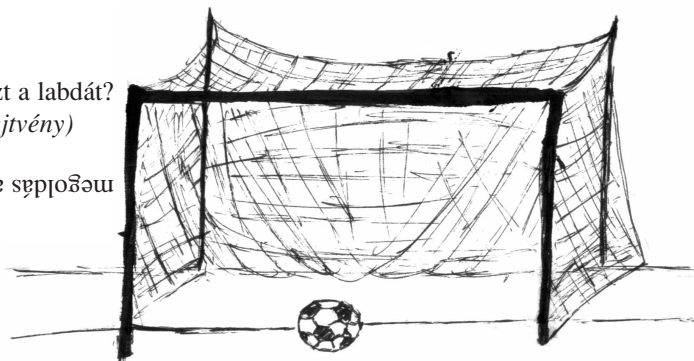
Utoljára a progresszív zenéről, amelynek kedvelői az alagsorban találhattak egymásra. Valójában erről igen keveset tudok írni, mert ez nem az én világom. Sajátságos hangulat alakult ki odalenn, elzárva az iskola többi részétől.

Szinte biztos vagyok abban, hogy mindenki megtalálta a számára legjobb szórakozási lehetőséget, hiszen el kell ismernünk: nagyon széles skálán mozgott a fellelhető (hallható) zenék műfaja.

– Óvári Anna

Vajon ki védi ki ezt a labdát?
(kapuskereső rejtvény)

megejöl a tálalón

MATEK KUPA '99

(1999. május 8., vasárnap)

8:02: Csodával határos módon mindenki megérkezett időre a reggeli nyolcas találkozóra, ilyen még nem volt, és, gyanítom, nem is lesz többé. Én persze éreztem még magamban a pénteki buli utóhatásait, és ráadásul szombaton dolgoztam is. Szóval jól jött tegnap a telefon, mikor közölték velem, hogy menjek el játszani.

9:10: Javában melegítünk, mikor megérkezik a többi csapat és Lackó tanár úr, a verseny szervezője. Innentől kezdve az időt már nem tudom megmondani, mivel nem volt órám.

Miután közölték velünk, hogy három csoport lesz (lányok (!), 9-10. fiúk, 11-12. fiúk), kiültünk napozni a forró betonra, és néztük, hogyan fociznak a lányok (erről majd később részletesebben). Ezalatt a fiatalabb fiúk mérték össze erejüket az *Árpád*, az *István* és (nem, nem IV. Béla) a *Berzsenyi* csapatával. Az *Árpádtól* végül kikaptak (lehet, hogy csak azért, mert nem láttam a meccset?).

A mi csapatunkat Moli irányította: „Vízi és Zsolt védekezik, te (én) a kapuban, Csiky, Kristóf és én támadok, ha valaki elfáradt, akkor Czinkán beáll a helyére.” Nos, ez az első percben borult, mivel Zsoltika bennragadt a WC-ben, míg Vízi egy hatalmas gólt ragasztott félpályáról a pipába, ezzel elvesztve minden motivációját a további futballhoz. Azért egyszer még megpróbálta ugyanarra a kapura, csak a bökkenő az volt, hogy elfelejtette, hogy térfelet cseréltünk. Máig sem tudom, hogy hogyan, de valami légtornász csimpánz mozdulattal háritottam. *(éjen az összetartás! – a szerk.)*. Miután az első két meccset **simán nyertük** (István 3:1, Árpád: 4:0), és a harmadikon 3:1-re vezettünk, biztosnak tűnt a bajnoki cím. Olyannyira, hogy a betonvédelmünk elment sütkérezni, és a csatárok is húzódoztak a visszahúzódástól, a vége felé az ellenfél elég meleg helyzeteket teremtett nekem. Az utolsó gólt (3:2) akkor kaptuk, mikor mindenki a csapatból a hatosunk belül volt.

Hogy kitől féltünk igazán? Nos az *Árpádtól*, de kellemetlenül érte őket, hogy 3 perc után 2:0-ra vezettünk. Sokak szerint én voltam am a legjobb a csapatban *(sokak szerint én írom a legjobb cikkeket a Fregattba... – pts)*, de ha nem is a legjobb (magamról nem irhatok ilyet, és különben is szerény vagyok), inkább azt mondom, hogy jó napom volt, akárcsak a többieknek.

A lányokról annyit, hogy **érdekes játékműveléssel** a megérdemelt harmadik helyen végeztek, és szerintem, ha többet gyakorolnak, akkor jövőre a fiúk méltó partnerei lehetnének. Ifjabb fiaink pedig két győzelemmel másodikok lettek, úgyhogy már nemcsak a jövő matekosait láthatjuk bennük... Reméljük, jövőre megvédik azt a kupát, amit megnyertünk, de nem kaptunk meg, mivel tavaly véglegesen hozzánk került a trófea, így a sulinak újat kellett volna csináltatnia.

Ezzel a kupasíkerrel búcsúztak az iskolától a csapat tagjai: Bárány Kristóf, Czinkán Zsolt, Csíkvári Gábor, Molnár Sáska Balázs, Szabó Zsolt, Vízi Gábor és a cikkíró:
– Szilágyi Zoltán

TÁBOR'99

Az iskola falain megjelent hoki, evezős és képzőművészeti tábor hirdető hirdetmények nyomába indulva és a 4 szervező egyikénél érdeklődve a lenti információkhoz jutottunk. Ezeket egy utazási magazin tényszerű, lényegretörő, címszavakba sűrített stílusában foglaltuk össze:

Ezek létező, komoly táborok? Nem, figyelemfelkeltésnek találták ki őket. Tábor lesz, de nem hoki, képzőművészeti illetve evezős.

Szervezők? A plakátokon szereplők, technikai dolgokban (pl. szállás) főleg Hudomiet Péter.

Programok? Majd a helyszínen lesz kialakítva, az igényeknek megfelelően. (Szóval, még a hoki sincs kizárva, ha valaki visz összecsukható jégpályát.)

Időpont? Augusztus 11-től 2 hét.

Helyszín? Siófok, kemping (a strandhoz és a napfogyatkozáshoz közel).

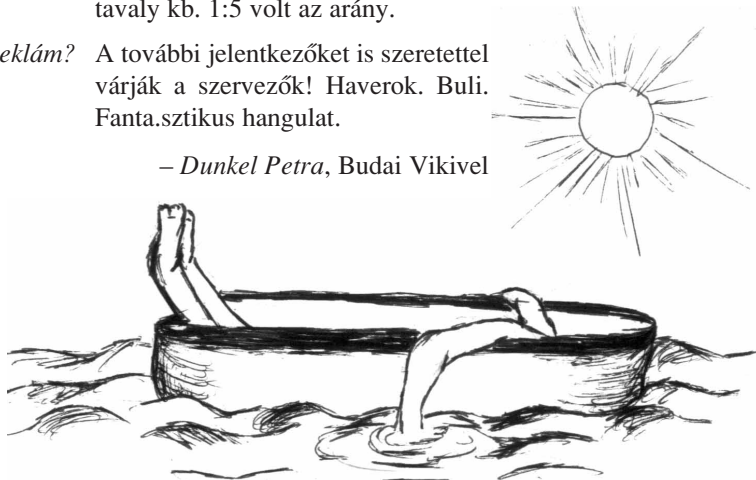
Költségek? Körülbelül 600 Ft/fő/nap.

Előzmények? Tavaly is volt nyári tábor, az idei 11.c-sek szervezésében, de nem volt ilyen publikus. Idén széleskörűbb tábort szeretnénk szervezni, minél több résztvevővel.

Kik lesznek majd ott? Eddig kb. 20–30 ember jelentkezett, főleg harmadikosok. De bárki jöhet, külsőt is lehet vinni. Örülnénk lányok jelentkezésének, mert tavaly kb. 1:5 volt az arány.

Reklám? A további jelentkezőket is szeretettel várják a szervezők! Haverok. Buli. Fanta.sztikus hangulat.

– Dunkel Petra, Budai Vikivel

SPORT – AZ ISKOLÁNKBAN?

*(A szerző e helyen kifejtette, hogy akit nem érdekel a cikk, ne olvassa el, akit pedig igen, az gondolja meg, hogy valóban érdekli-e. Engedelme-
tekkel ezt a részt kihúztam. – a szerk.)* Ezenkívül elnézést kérek sport-
miniszterünktől, mivel ez a cikk nem kizárólag az ő gondolatait tükrözi.

Füllentek, ha azt mondom, a tanév bővelkedett sportprogramokban. Bár a testne-
velésórákon kívül tömegsport üzemel kedden és csütörtökön, tapasztalataim alapján
ritkán használhatjuk a tömeg szócskát a sport előtt. Erre leginkább két magyarázat
lehetséges: vagy elég a testnevelésóra, vagy nincs idő délután „haszontalanságot”
művelni. Az előbbiben erősen ketelkedem, mivel a heti 1 óra úszás (a 11. évfolyam-
nak) nem feltétlenül tartja életben a testi épiséget. Sokat lendített volna a dolgon, ha
tavasszal megnyitják a belső udvar kapuit a diákok előtt. Reméljük, lesz olyan szép
az új szárny, mint amennyit vártunk rá.

Szerencsére azért volt néhány sportrendezvény a tanév alatt. Tartottak házi úszó-
versenyt, a Fazekas-napokon ping-pong-versenyt, megvolt a szokásos futball-
bajnokság, és a tanár–diák kosárlabdameccs is lezajlott. A futónap viszont elmaradt
a rossz eső miatt. Van még valami, ami nagyon csípi a szememet: a Kihívás napja (a
Challenge Day) iskolai megrendezésének sikertelensége. Pedig voltak törekvések...

Remélem, a DÖK-nek és a sportminiszternek sikerül eredményeket elérni, és a
jövőben több mozgásoptiont kapunk.

– *Ladjánszki László*

AZ IDEI MÁS LESZ!

Nyár. A legvidámabb évszak. De mit is lehet nyáron csinálni? Általános és (sajnos)
megszokott dolog: „A család együtt megy nyaralni!” Egyetlen gyerekként ez elég
unalmas tud lenni. Az ősök egész nap olvasnak, a gyerek persze nem (mert kinek
van kedve egész nyáron kötelezőket olvasni?). A gyerek másra vágyik. A szülők
szemében még csemete kamasz szórakozni akar. Élvezni azt, hogy (jobb esetben) új
helyen jár. Felfedezni a vidéket, de nem csak a múzeumokon és egyéb műemlékeken
keresztül. Persze ez egyenül nem túl izgalmas (és ráadásul lehetetlen).

A szülők csendes, nyugis helyre akarnak menni, a gyerek nem. Az ősök képesek
egész nap csak szűk utcákon, ódon házak között járkálni, a gyereket viszont a strand
és az üzletek vonzzák; azt szereti, ha zajlik az élet. Ha nagy véletlenségből a
nyaralás úticélja mégsem egy csendes hely lenne, a gyerek akkor sem lehet igazán
boldog. *Mivel a hely ismeretlen, és a gyerek csak (!) 17 éves, nem mehet el egyedül.*
De mit is lehetne egyedül csinálni? Marad az unatkozás vagy esetleg az olvasás.

Az idei nyár szerencsére más lesz. A gyerek végre az egész nyarat a barátaival és
hasonló korú fiatalokkal tölti (kivéve azt az 1 hónapot, amikor dolgozni fog, hogy
pénze is legyen). De egyébként nincs múzeum, nincs unatkozás, nincsenek
felnőttek, csak szórakozás!

– *Bogár*

VOLT EGY BULINK...

Nos, először is szeretném megköszönni mindenkinek, aki eljött, hogy jelenlétével is emelte a rendezvény nívóját, a Fregatt szerkesztőinek pedig a szervezést. Azok kedvéért pedig, akik (tömegesen) nem jöttek el:

Talán feltűnt, hogy máus 7-én volt egy búcsúbuli a Fazékban. Nekem ne mondja senki, még a DÖK Elnöke sem, hogy nem volt meghirdetve eléggé, mivel a koncert előtt már 2 héttel iskolaszerte kitéttük a platátokat. Node kezdjük a legelején...

A bulit februárban kezdtem el szervezni, és már márciusra megvolt az egész koreográfia. De a tavaszi szünet után, a Fregatt megjelenését követően (*nehogy azt higgyétek, hogy aki sokat reklámoz minket, sokkal több fizetést kap – a szerk.*), megkeresett a DÖK, hogy meg akarom-e csinálni a bulit, mivel ők két hétre rá szerveznek egy másikat. Felajánlották, hogy együtt csináljuk meg, de részünkről az ő terveik (pl. progresszív zene) nem illettek bele a mi elképzeléseinkbe, így a pizkos anyagiakat is nekünk kellett állni. Mivel nem jött el 250–300 vendég, a következmények egy ötjegyű negatív számmal mérhetőek.

Mégis boldogok vagyunk, mivel tényleg egy hatalmas, jó iskolabulit hoztunk össze, olyat, amelyet mi akartunk, ráadásul balhé nélkül. Örülünk, mert nem volt olyan ember, aki leverten vagy félig unottan ment volna haza, mivel mindenki élvezte a bulit (és utána pedig fél egyig a rámolást). (*A töltött csokis rolád is finom volt a büfében. – pts*) Azért ez kárpótol minket, ha nem is teljesen.

Szóval, ha lesz is ilyen koncert, azt csakis a DÖK-kel lehet megcsinálni, vagy úgy, hogy jöhetnek külsős emberkék is. Azért remélem, nem ez volt az utolsó ilyen esemény. (Bár igaz, hogy nem valósítottam még meg minden elképzelésemet, de ez legyen titok...) Szóval, ha azt akarod, hogy legyenek ilyen rendezvények a suliban, akkor azt tudom javasolni, hogy ne csak mondogasd, hanem menjél is el rájuk.

– Jerikó

Előtte ezeket mondtátok:

- Mikor lesz a suliban újra buli? – Környei
- Hagyjál nem érek rá, mert... – egy nyelvvizsgáló/kockafejű/hasonló
- Mennyit fizetsz, ha elmegyek? – Gurbicz
- Ki fog játszani.? – Xandrew
- Lesznek csajok? – Kisté
- M.É.Z.? akkor jövök! – András

Közben ezek voltak:

- Tök jó a M.É.Z.!- Ildikó

○ Hullá vagyok! (összeesik az illető egy

szám után) – Enikő

○ Ez az eddigi legjobb buli! – R.D.

○ Hová menjek? Disco v M.É.Z.?–Vajk

○ Hol a Büfé? – PTS

○ Van, aki nem fárad el? – Laci

○ Megérte eljönni! – Marci

Utána:

◇ Gratula! Tök jó volt a buli! – Foki

◇ Hol játszik máskor? – Lutra

◇ Nem volt elég meghirdetve. – Mayer

◇ Mikor jönnek el? – sokan mások

AMI EGY (ISKOLAI) BULIHOZ KELL

Ha iskolabult szervezel, két dolog kell: *türelem és pénz*. Meg persze egy jó költségvetés... Az utóbbihoz tudok néhány tippet adni a búcsúbuli tapasztalatai alapján.

Kezdjük talán az alapszükségletekkel. Zene és büfé. Felmerül e kérdés: milyen legyen a zene? Doboz vagy élő? Ha doboz, kell egy Dj. Olyasvalaki, aki a kívánt stílust képviseli, és emellett jó, ha közeli haverod az illető (különben a költsége magas lehet). A hangtechnikát és a fényeket hozzávéve a diszkó költsége 15000–20000 Ft-nál kezdődik, és tarthat egyenesen felfelé.

Most következzen a „húzószabb” rész, a koncert. Ehhez is kell hangtechnika, és lehet, hogy fény is. Nos, a koncert ára attól függ, hogy az adott zenekar(ok), akik eljönnek, mit kérnek, és hogy hoznak-e felszerelést. Ha nem, akkor kb. 20 rongy körül kezdődnek az árak, és ehhez hozzájöhet még egy 5000 Ft-os világítás. A zenekar mikrobuszának benzinpénzét (kb. egy tankolás ára) is neked kell fizetned.

És most jöjjön a legnehezebb, vagyis a fellépési díj. Barátok közt (éljen az R*L K**b!) (*ingyenreklámot nem közlünk le – a szerk.*) nincs semmi ilyen, de egy kissé nevesebbnél már van: 20-30 000 Ft körül, a nívósabbak pedig legalább ötvenezret kérnek óránként. Ez az összeg függ az időponttól (nem mindegy, hogy nyárközepi pénteken vagy novemberi esős hétköznapom, ami nem péntek), helytől, az együttéstől (pl. Ákost lehetetlen elhívni, míg az UFO szinte mindennap játszik.) és a pénztárcádtól. Minden együttesnek van egy letéti díja, ami a teljes költség 30-50%-a. És hogy mennyiért játszanak? Ízelítő az „árak színvonalából” (ezresekben mérve, óránként): TNT: 75, Animal Cannibals: 80, UFO: 80, Republic: 160, Ákos: amennyit kedve tartja. A példa kedvéért egy szimpla AC koncert, utána Discoval legalább 100 000 Ft.

Legalább. Mivel ezen kívül kell még: büfé, biztonságiak, jegyszedők, és mindezek tetejébe tied a felelősség, ha valamit eltörnek, összezúznak... A mi kis iskolánkban tudtommal a kaja elég drága, szóval jobb, ha te intézed, és a kiszolgálást három haverra bízod, mivel te mindenhová rohagálsz közben, és a végén idegileg kiké-szülsz. Viszont a büfé ilyenkor rizikós, ezért jobb, ha valami közeli rokonoddal állapodsz meg, és ő szükség esetén visszaveszi a megmaradt árut. De az egység-csomagot, amit kibontottatok, ilyenkor is ki kell fizetni, és ha a haverjaid a segítőd, akkor jó, ha ők is ingyen kajálhatnak, ihatnak.

Hány emberre tervezed? Szimpla Disconál (20 000 Ft) egy 200-as árral már meg-térülhetnek a kiadásaid, de ha valami kis koncertet teszel mellé (pl. Basement), az egy újabb húszas lesz. Ha viszont eljön egy nevesebb együttes, akkor már 300 Ft-os belépőnél is kell 250-300 ember. Ilyenkor jó, ha már szerzel támogatót (pl. sulii) vagy külsősöket is beengedsz a bulira. (Érzékeltetésül: Fregatt-buli, disco, 2 óra M.É.Z, 300–350 Ft. 102 fizető vendég jött el.)

– Szultán

AZ OPTIMISTA ÉS A PESSZIMISTA VILÁGSZEMLÉLETRŐL

reflexió a Rőt Rezeda *Az intelligens, kulturált diák* című elmékedésére

A Rezedában megjelent mellékletem megírása közben elsősorban arra törekedtem, hogy a megszokott kötött, néhol tartalmatlan eszme-futtatások után egy poénos, kötetlen témájú írást adjak ki a kezemből, melyet a kedves olvasó szívesen fogad.

Hogy mennyire fogadták szívesen vagy szívtelenül, azt nagyjából sejtem, de reflexióm témája nem személyes jellegű érzéseim kifejtése a Rezeda leköszönt/elballagott főszerkesztőjével szemben. Arra azért kíváncsi lennék, hogy a tisztelt cikkíró úr a primitív és a sz*r szót milyen minőségben használta, ugyanis az általa intelligensnek, igényesnek tartott fogalmazásában hol a melléklet tartalmát és szó-készletét cenzúrázza, hol pedig a világ és az emberek tökéletlenségét sajnálja, igencsak ellentmondásos stílusban.

Az ellentmondás alatt elsősorban azt a tényt értem, hogy fogalmazása egyik részében rávilágít a mellékletből kicsendülő 20. századi jólétre, a világ általam megírt undorító tökéletességére és állítólagos ítélezésemre a többi közönséges, csetlő-botló halandó fölött. Ugyanakkor fogalmazása második részében élesen kritizálja azt a tényt, hogy létezik jó, s még jobb, hisz' szerinte a sz*r, mint olyan előbb jellemzi a minket körülvevő világot, mintsem a báj, a szépség, s az oly' nagy port kavaró kulturált emberek.

Kérdezem én, miért vált ki a legtöbb, magát okosnak, intelligensnek tartó egyénből ekkora felháborodást egy szakközép és szakmunkásképzős gyerekek körében végzett közvélemény-kutatás eredménye, vagy egy kicsit pesszimistább életfelfogás kinyilatkoztatása?!

Írásaim célja nem más emberek leszólása vagy a saját, tökéletes világom publikálása volt, hiszen bármelyik halandó, függetlenül iskolától, IQ-tesztől lehet értékes, becsületes ember.

Tulajdonképpen hálával tartozom a tisztelt cikkírónak (aki – mint írta – sajnálja, hogy majdnem agyvérzést kapott), hiszen megerősítette az amúgy is örök érvényű tényt, hogy ha valaki hangoztatja, hogy milyen okos, még nem biztos, hogy az is.

Amióta világ a világ, mi, emberek tudjuk, hogy tökéletes, mint olyan nincs, hiszen minden embernek más a szép és más a jó. Ez így is van rendjén, mert az élet unalmas lenne különböző életfelfogások, világnézetek, izlések nélkül. Ám a legtöbb ember nagyon könnyen tud véleményt alkotni, ítélezni, de saját elvei mellett kiállni, szemtől-szemben vitatkozni már kellemetlen neki. Mindig a legkönnyebb a másik ember fölött pálcát törni, szemében a szálkát megtalálni, s közben önvizsgálatot nem tartani. Nem vagyunk hajlandóak még magunknak se bevallani, hogy egy-egy negatív jelző esetleg ránk is igaz. Ez persze nem hiba, hiszen egyszerű halandók lévén tulajdonképpen nem is elsősorban a tökéletességre törekszünk.

Szólnék még néhány szót a modern férfit bemutató irományról is. Úgy látszik,

meglehetősen érzékeny pontján találtam el, a mélyen tisztelt ex-főszerkesztő urat, aki később személyesen bevallotta nekem, hogy férfiúi hiúságát sértettem meg. Szemembe azonnal könnyek szöktek e szavak hallatán, s elsirattam a szegény, modern férfiakat.

Ezen írásom nem korábbi cikkeim „magyar hangja”, a könnyebben érthetőség kedvéért, csupán néhány félreértés tisztázása a kedves olvasónak. Azt hiszem egy Shopenhauer-idézet méltó befejezése reflexiómnak: *„Életünk első 40 éve a szöveg, a következő 30 évünk a kommentár, amely megtanít a szöveg igazi értelmére, összefüggésére, finomságára, valamint tanulságára. Akárcsak egy álarcosbál végén, mikor a maszkokat levették.”*

Különösen a mellékletre reagáló cikkírónak ajánlanám figyelmébe, hogy ha jól sejttem, csekélyke élettapasztalatával, ne más életfelfogását, írásainak hátterét elemezgesse, még akkor sem, ha az esetlegesen tényleg hibás életfelfogás, ami nem lehetetlen, hiszen attól, mert két embernek eltérő a gondolkodása, még nem jobb az egyik, s nem rosszabb a másik. Csupán annyi történik, hogy emberek vagyunk önálló véleménnyel. Elnézést érte...

– Szalai Vivien

Kedves Gondolkodó Lények!

Bizonyára többetekben felmerült a kérdés, hogy egy Rőt Rezedás cikkre történő reflexió hogyan kerülhetett a Fregattba? Nos, ennek igen egyszerű, pusztán gyakorlati okai vannak: mivel Lohn Balázs reflexiója Vivien mellékletére (és maga a melléklet is) a Rőt Rezeda idejében utolsó számában jelent meg, ezért Vivien reflexiója abban az újságban már csak jövőre láthatott volna napvilágot, a nyár pedig hosszú idő... Így került hozzánk a fenti írás. Célunk tehát nem az, hogy a Lohn Balázs kontra Szalai Vivien véleménykülönbséget Rőt Rezeda kontra Fregatt sajtóháborúvá szélesítsük ki.

Nekem nem feladatomban, hogy eldöntsem, melyiküknek van igaza (ha egyáltalán igaza van valamelyiküknek), ezért csak egyetlen dolgot fűzök hozzá a témához.

Szerintem legtöbbünknek itt, ebben a gimnáziumban csak sejtéseink lehetnek arról, hogy milyen az „átlagemberek” kultúráltsága vagy nem kultúráltsága, hogy milyen egyáltalán az élet „odakint”, mondjuk egy másik rétegben, vagy nem Budapesten, hanem egy eldugott tanyán... És akkor még nem is beszéltünk arról, hogyan élnek Tibetben vagy Afrikában, a sivatag közepén.

Nem nehezednek a vállunkra napi problémák... Nem tudjuk, milyen családot alapítani, életre szóló felelősséget vállalni születendő gyermekeinkért... Nem tudjuk, milyen évekig büntudatot érezni, ha egy életre szóló kérdésben rosszul döntöttünk... Nem tudjuk, milyen megöregedni, érezni, hogy már nem bírjuk az iramot.

Tulajdonképpen még alig tudunk valamit az „életről”. Ezért fölösleges a bölcset játszani. Véleménye, persze, lehet az embernek, sőt kell is, hogy legyen, de nem kell ilyen nagy feneket keríteni az egésznek.

– Bernáth Andrea

SZERELMEM ELSŐ LÁZÁLMA

A kereskedelmi reklámcsatornák között kapcsolgatva érdekes szereposztásra bukkantam: a gyereknapi alkalmából általános iskolások játszottak egy népszerű (?) 3–3-as párosító vetélkedőben. Ezúton szeretnék én is meghirdetni egy hasonló ismerkedési módszert a Fregatt fiatal olvasóinak.

Ha felsős vagy, és optimális partnerre vágysz, nem kell önismereti tesztek százait kitöltened, és nem kell hamburgerek ezreit elfogyasztanod a próbarandikon, mire megtalálsz az igazit. Mindössze négy egyszerű kérdésre küldd el a válaszod a Palackpostába, és mi megkeressük Őt Neked.

– Mit tennél, ha órán a kezvedbe kerülne egy szerelmeslevél, amit szíved választottja írt, de nem neked?

♥ Hamisítanék egy válaszlevelet, de nem neki.

♥ Papírrepülő hajtogatnék belőle, és megcéloznám vele a tanárt.

♣ *(fiúknak)* Összehívnám a bandát, és mind a kettővel tisztáznánk a félreértéseket.

♣ *(lányoknak)* Felhívnám a barátnőim figyelmét riválisom jó tulajdonságaira.

– Kedvesedet az osztálytársaid folyton cikizik. Mit teszel?

♥ Kedvesemmel megbeszélem, hogy visszacikizzük az osztálytársakat.

♥ Megkérem anyut, hogy a szülői értekezleten név szerint említse meg a cikizőket.

♣ Soha többet nem adom oda az osztálytársaimnak a matekleckét.

– Hogyan mutatod ki, ha tetszik neked valaki?

♥ *(fiúknak)* Elkísérem a könyvtárba, és leveszem neki a magasan lévő könyveket.

♥ *(lányoknak)* A könyvtárban elolvasom helyette a kötelező olvasmányokat.

♥ *(fiúknak)* Átadom neki a helyet a buszon.

♥ *(lányoknak)* Átadom neki a helyet a gépteremben.

♣ Minden nap felajánlom neki az ebédjegyemet.

– Hogyan szabadulsz meg a nem kívánt csábítótól?

♥ Elkísérem a könyvtárba, és ráborítom a polcot.

♥ Számtech órán az ő nevében lépek be a chat-be, teszek pár többszörösen félreérthető célzást, majd megadom a telefonszámát.

♣ Csak akkor adom neki oda az ebédjegyemet, amikor zöld trutyi (spenót? sóska?) van főtlen krumplival.

Módszerünk áldásos hatásának megfigyeléséhez három fiút választottunk ki, akik már túlvannak az első szerelmi csalódáson, és alig várják, hogy a mi tudományos módszerünkkel végre megtalálják az igazit. Ismerjük meg őket:

① Engem Aladár Bélának hívnak. A naplóban úgy van, hogy Aladár Béla Cecil, de a Cecil nem használom, mert az már röhejes lenne. Kedvenc tantárgyam a biosz, szabadidőmben az Összefoglaló Tesztkönyv feladatait oldom meg. Nem, Dénes nem volt a családban.

- ②Koczka Kolos vagyok és cés. Hobbim a szinuszos kifejezések egyszerűbb alakra hozása, kedvenc könyvem pedig a Függvénytábla. Olyannyira a szívemhez nőtt, hogy az első hús oldalt kívülről is megtanultam.
- ③Láng Edömér vagyok, a barátaimnak csak Edi. Igazából senki se hív Edömérnek, csak apu, amikor vasárnap hajnalban hangoskodom. Olyankor ugyanis ásítva így szól: E dö mér nem hagysz aludni? Ha lesz gyerekem, a Józsi nevet kapja.
- Előző partneredbe első látásra szeretted bele?
- ①Pingpongozás közben láttam meg a nagy őt. Épp a labdát ütötte vissza. Elhatároztam, hogy odamegyek hozzá, és kitárom a szívemet. De mire odaértem, ő már az asztal ellenkező oldalán állt. Azóta nem forgódom.
- ②Nem találkoztunk, de tudtam, hogy tetszem neki. Levélben tartottuk a kapcsolatot. Sajnos azonban egy óriási akadály állt szabad szerelmünk útjában: a takarítónők néha olvashatatlanra sikálták a fizikaterem padjait.
- ③Egy trafik mellett pillantottam meg. Már akkor tudtam, hogy az enyém lesz. Leperkáltam a 300 Ft-os vételárat, majd megrészegülten szaladtam vele haza. Én, és a Magnum... Csak mi ketten. Én a gyönyörűségtől, ő pedig a hőségtől olvadt el.
- Mennyire vagy sikeres a lányoknál?
- ①Nincs okom panaszra. Amióta igazi férfi lettem, és *Old Spice*-t használok, csak úgy buknak rám a *Spice Girls*-rajongók.
- ②Sajnos egyre kevésbé. Ma már nem rohannak le olyan lélekszakadva hozzám, amikor megnyomom a tűzriadó-gombot, mint régen.
- ③Én a délutáni zugvideózásra esküszök. Amikor a szüleim nincsenek otthon, felhívok magamhoz néhány csajt, és gyerekeknek nem ajánlott filmeket nézünk. Ők nagyon élvezik. Legjobban a *Shongoku a szörnyek fogságában* c. epizód szokta lázba hozni őket.

Vajon neked kit hoz a jövő? A következő Fregattban megtudhatod, ha időben eljuttatod hozzánk válaszaidat.

– Peter Taylor

DOSSZIÉ – FREGATTAL A FÖLD KÖRÜL

Érdekességek, vélemények, eszme-futtatások a környező világról, emberekről, jelenségekről, a megszokottnál könnyedebb stílusban. Avagy "a világ és ami mögötte van"

Nagy örömmel köszöntelek, kedves Fregatt-olvasó!

Ez a sorozat egy kicsit más, mint amit a Fregattban megszokhattál, de a korrall anélkül a bizonyos *Váncza sütőpor* nélkül is haladhatunk. Miután a bevezetőmet végigolvastad, és kellőképpen felcsigázta érdeklődésedet, ne lapozz tovább (azaz pontosan 1-et lapozz), mert a java csak ezután következik!

E havi számunkban bevezetésként az állatvédelemről és a minket körülvevő környezeti problémákról olvashatsz. És most nagy levegő, lapozás, és jöjjön a...

SZŐRMEBUNDÁK ÉS FÜSTFELLEGEK

A környezeti ártalmakról, vírusokról és az állatvédelemről egyre több könyv, film, ismertetés lát napvilágot, ami igen hasznos, mert manapság az emberek szeretnek nemes egyszerűséggel elsiklani ezen problémák felett. Tulajdonképpen a mai rohanó világban kit lehetne ezért elítélni?

A 20. század globális problémáit – többek között – a környezetszennyezés, a betegségek, a védett (vagy védtelen, de biztosan védtelen) állatok tömeges pusztítása és az esőerdők kiirtása alkotják. Sokakban merül fel a jogos kérdés: mit tehetünk, mi a hétköznapi, egyszerű emberek akiknek a mindennapi élet problémáit kell, hogy megoldjuk elsősorban?! A helyzet meglehetősen abszurd és ellentmondásokkal teli, hiszen mindenki szeretne egy tiszta, jobb világot, ami hibátlan, de sajnos ilyen még a mesében sincsen. (Remélem, nem vádolnak túlzott pesszimizmussal.)

(Mindenkinek szeretne tiszta, jobb világot, de csakis akkor, ha az mások munkájával, mások pénzéből jön létre. A környezetvédelem rövidtávon nem kifizetődő, ezért szükség van állam(közi) szintű szabályozásra és támogatásra. – a szerk.)

Az ember vésszen rombolja környezetét. A *belső égésű motor*, amely a gépkocsit hajtja, szén-monoxidot termel, ez szagtalan gáz, amely mérgező, és rákot is okozhat. Az autók motorjai szénhidrogént és nitrogénoxidokat is kibocsátanak, ezek a napfény hatására alacsony légköri ózont hoznak létre, amely izgató és légszennyező anyag. A légszennyezés súlyosabb formája azonban más forrásból ered: a *szintüzelésű erőművek* és más *ipari üzemek* által kibocsátott kéndioxid és nitrogén-dioxid a kipufogógáznál is veszélyesebb. A légszennyezés azonban csupán kis része Földünk környezeti problémáinak.

Óriási gondot okoz az *esőerdők kivágása*, a *védett állatok tömeges irtása* – akár egyetlen prámbundáért. Az állatvédők pedig hiába tiltakoznak. Az egyik legnagyobb felháborodást az utóbbi időben Naomi Campbell amerikai topmodell váltotta ki, aki a Peta (amerikai állatvédő szervezet) „tagjaként” az egyik divatbemutatón állati szőrmeben jelent meg. Azt hiszem ezek után az említett állatvédő szervezet is mélyen elgondolkodhat tagjai őszinte hozzáállásáról.

Az érdeklődés továbbá az, hogy ahogy az emberek egyre civilizáltabbá válnak, és egyre többet tudnak az őket körülvevő világról, biztos, hogy ezzel egyenes arányban és a fejlettségi szintüknek megfelelően csak előnyeik származnak belőle? Hiszen régen nagyanyáink természetes módon, pl. libazsírral gyógyították a légszűrőt, ellenben ma többféle gyógyszer is alkalmas erre, de az adott gyógyszerre való érzékenység mindig fent állhat. Ez tulajdonképpen egy ördögi kör. A természet és az ember kapcsolatát talán Goethe híres idézetével tudnám kifejezni: „A Természet nem ért tréfát: mindig igaz, mindig komoly, mindig szigorú, mindig igaza van; a hibák és tévedések mindig az emberéi.”

Elgondolkodtató...

– Sz.V.

EMBER TERVEZ...

A most következő szösszenet „műfaja” előtt – úgy érzem – nagy távlatok nyílhatnak itt, a Fazékban. Arról írok, miért nem tudtam megírni a cikkem.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy péntek este. Végre itt a hétvége – godndoltam. Házi feladat alig volt (alig 2–3 órányi), a szobámban a szokásos, hétvégére felgyülemelő rendetlenség valami szerencsés véletlen folytán ezúttal hiányzott (nem nekem), egyszóval ideálisnak látszottak a körülmények, hogy a hétvégén végre jól kialudjam magam, és írjak egy kritikát Aldous Leonard Huxley *Szép új világ* című könyvéről. Halványan rémlett ugyan, mintha szó lett volna valami hétvégi elutazásról, de nem idegeskedtem túlzottan emiatt, elvégre úgysem indulunk el szombat délutánál hamarabb – gondoltam, addig meg úgyis mindent elintézek. Miután mindent ilyen jól elterveztem, boldog meglepedéssel nyugovóra hajtottam a fejem, azaz hajtottam volna, de ekkor kiderült, hogy *másnap korán reggel* (9–10 körül) indulunk. Sebaj, akkor hétkor felkelek (az alvást máskor bepótolom), elkészítem a cikkemet, a tanulnivalók meg jönnek velem. E rövid tervmódosítás után beállítottam az órát, és elvonultam aludni.

Másnap *reggel kilenckor* arra *ébredtem*, hogy kopognak az ajtón. *Tízkor indulunk* – hangzik a felszólítás. Hoppá! – mintha kicsit elaludtam volna... Álmomban lenyomtam az órát, és még csak nem is emlékszem rá? Felettébb furcsa... Bár, most már mindegy. Majd megírom azt a cikket valamikor a nap folyamán. Igaz, nem fogom tudni bepötyögni (elvégre a gépet és a monitort mégsem cipelhetem magammal), de majd csak lesz valahogy...

Végre elindulunk, persze tíz helyett fél tizenkettőkor (ennyi idő alatt írhattam volna egy rövidebb cikket vagy aludhattam volna még egy sort). Természetesen *nem az egyenes utat választjuk* a célunk felé, ahogyan mindig szoktuk; nem a változatoság kedvéért egyórás kerülőt teszünk a dombokon át, hogy gyönyörködhessünk a tájban. Nos, igaz, hogy útközben nem tudok írni, de legalább ihletet meríthetek a látványból. Kék ég, fehér felhők, zöld lombok, virágok mindenféle – tényleg szép. Sőt, több mint szép (közben megpróbálok elvonatkoztatni a szerpentin út okozta erős kavargástól a gyomromban).

Megérkezünk. Először is megebédelünk, aztán *kirándulunk*. Tessék?! Kirándulunk?! Mikor fogok cikket írni? De talán még nincs veszve minden, nyilván sziesztázunk egy kicsit ebéd után, mielőtt elindulnánk. Tehát az étkezést követően elvonulok az egyik szobába, és nekilátok a feladatnak.

A múltkorábban kezembe nyomtak egy régi, kissé ütött-kopott, fekete kötésű könyvet. A címe: *Szép új világ* (ami ugyan nem pontos fordítása az eredeti *Brave New World*-nek). Az angol szerző, Aldous Leonard Huxley 1894 és 1963 között élt. Szatirikust, haladást bíráló regényei mellett verseket is írt. A *Szép új világ* egy megdöbbentően új és ijesztő világot tár elénk a távoli (talán nem is annyira távoli)

jövőből. Egy olyan világot, ahol...

Ez siralmas! Túl sablonos, unalmas. Szörnyű! Jobb lesz, ha előlről kezdem: *A Szép új világ* egy utópiát mutat be, egy olyan világot, ahol...

Még rosszabb! Azt hiszem, jobb lesz, ha egy kicsit behunyom a szemem, hátha úgy könnyebben születnek a gondolatok. Igen, határozottan egyszerűbb így várni az ihletre. Habár ez az ülő testhelyzet mintha egy kicsit kényelmetlen lenne... Ledőlök egy kicsit...

Kelj már fel, *indulunk!* Micsoda?! A fékezhetetlen fergetegbe, elaludtam! Most mi lesz a cikkemmel? Közben kiderül, hogy mégsem kirándulunk, hanem megyünk a telekre. Ott biztos lesz alkalmam megírni a kritikát – gondolom, és jóhiszeműen magamhoz veszem a tollam és a mappám, tele papírral. De...

Minek hozod ezt? Hát... Csak nem karasz irogatni? *Kapálni fogsz* és gyümölcsöt szedni! Én, kapálni?! Talán, ha egyszer-kétszr kapáltam eddigi életem során. Na, nem baj, aggódni fölösleges (ezt az idegeimnek is megmondhatná valaki!), majd csak meglógok valahogy, és összedobok egy cikket.

Szóval, irány a telek, *Menjünk epret szedni!* Epret?! – talán várhat még az a kritika egy kicsit...

Mekkora eprek! – muszáj tesztelnem őket. A tesztelés nem egyszerű feladat, természetesen a lehető legnagyobb alaposággal kell eljárni. Úgyhogy egy kicsit el is húzódik a dolog...

A cseresznyét is le kell szedni! Hm – talán még akad egy kis időm. Felmegy a leány a fára, a cseresznyefa tetejére... – azért odáig nem jutottam el, csak a fa kétharmadáig, mert feljebb már túlságosan lengedezett az ág. A szedés folyamatát természetesen társítottam (sőt, talán helyettesítettem) az evéssel.

Mindezek után „rövidke” pillantást vettem a szőlőre és egyéb kerti érdekességekre, például a citromfűre: ez egy kisebb bokor-méretű, dúsán zöldellő növény, amelynek a levelei citromillatot árasztanak magukból. Volt szerencsém találkozni a sóskával is: nyersen egészen savanykás íze van. Sőt (nem azért, hogy dicsekedjek), de még csicséri borsót is láttam.

Mindezek után úgy gondoltam, eljött a megfelelő alkalom, hogy végre megírjam a cikket: Huxley *Szép új világ* című könyve egy megdöbbentő világot mutat be. Egy olyan világot, ahol az emberek...

Jé, azok ott nyulak? Muszáj közelebbről is megnéznem őket, nem fog sokáig tartani... Az pedig egy kutya? Szia kutyus, gyere ide... Szent ég, abban a kosárban egy kismacska van! Ne félj, nem bántalak! Hogy te milyen tündi-bündi jószág vagy! És milyen mafla!

Na, de mostmár elég az áradozásból, első a kötelesség. Szóval a *Szép új világ* egy nagyon érdekes és egyben megdöbbentő könyv, olyan jövőt fest az emberiségről, hogy...

Gyere már szalonnát sütni! (Úgy látszik, a kapálás elmaradt.) Jó, jó, megyek. (De

mi lesz a cikkemmel???)

Már kezd beesteledni, sőt mi az, hogy kezd, már határozottan este van! Tábortűz-nél sültt szalonna, hagymával és kolbásszal, héjában sült krumpli, után újabb adag eper – a gyomrom befogadóképessége ezzel nagyjából ki is merült.

Jé, már fél tíz van? Hoppá! Mi lesz a könyvkritikával? Habár...

Mit irogatsz már annyit? *Feküdj már le!* Fél tizenkettő van! Jó, de mi lesz... majd csak megírja valaki helyettem az éjszaka...

... ahol az emberek élete a Központi Kiköltő és Beidegző Intézetben egy palackban kezdődik, és már embrió korukban eldől, hogy mi lesz a céljuk. Az egész gyermek- és felnőttkorukat a beidegzés alatt elismételt együgyű tételek irányítják (pl. mindenki mindekié, a fájdalom csak illúzió.) Az egyén boldog, hogy az lehet, ami(vé kondicionálják).

Van valaki azonban, akit nem sikerült optimális emberré idomítani. Bernard – micsoda sorscsapás – egyéniség, szereti a természetet és nem hajlandó hetente partnert váltani. Déli tanulmányútján, egy indián rezervátumban megismerkedik egy „Vademberrel”, és magával viszi a civilizációba...

– *Idna*

KÉPTÁR

– *Kerekes Anita* tusrajza

Lelki segély

Költő András

Kedves Doktor úr!

Szerepeltem a pénteki Chippendale showban. Meg kell vallanom, önálló számomnak nagy vívódással és kelletlenül kezdtem neki – bizonyos dolgok aggasztottak. Az első: hogy úgy vélem, az enyém túl kicsi. Ezt a showműsor nézői igen egyértelmű véleménynyilvánítással közölték. A második dolog az, hogy mellkasszörzetem az utóbbi időben önálló életet él: a lehető legváratlanabb pillanatban (például, mikor az ingemet levettem vetkőzés közben) elkezd hullámlani. Mióta a Chippendale show-ban fölléptem, nem bírok rajongóim – most már csak ex-rajongóim – szemébe nézni!

Kedves Showműsor-szereplő!

Első problémája elég általános, de kis jóakarattal könnyen gyógyítható. Két kúra is rendelkezésre áll, mindkettő kitűnően alkalmazható Önre. Az első: azt, ami túl kicsi, megpróbálja megnöveszteni. Ezt egy amerikai kórházban csekély 10000 dollárért elintézik. A második: ha nincs tízezer dollárja, beletörődik a megváltoztathatatlanba, *Nem a méret a lényeg!*

A második problémájára pedig csak annyit tudok javasolni, hogy hordjon napszemüveget, és ekkor nem kell a rajongói szemébe néznie. Ami pedig a szőrhullámlást illeti, a megoldás kulcsát a hajfixáló használata jelenti. Nagykerboltban vegye, mert sokra lesz szükség.

Kedves Dr. Love!

Remélem, nem zavarom túlságosan, de azért bátorkodom Önhöz fordulni, mert

egy nagyon komoly problémával küzd az egyik barátom. (Mégegyszer szeretném tehát kihangsúlyozni, hogy a most leírásra kerülő súlyos gond nem az enyém.) Egy anyajegy van a bal lábamnak, izé... a barátom bal lábának a talpán, a nagylábujja alatt. Ez iszonyatosan feltűnő, ha végigmegy az utcán, az özszs ember az anyajegyén röhög. Szegény már nem sokáig bírja így az életet... Sajnos, a cipő sem megoldás, mert az a csúúúnya anyajegy egyszerűen átvilágít rajta. Szegény barátom úgy próbálja leplezni ezt a súlyos testi fogyatékossgot, hogy egy fémdobozt hord a lábán... De talán van valami jobb megoldás?

Kedves Levélíró!

Valóban van jobb megoldás. Javaslom, hogy a te, izé... a barátod közlekedjen autóval, így az utcán nem bámulják meg.

Kedves Doktor úr!

Elfújta a szél (a parókám), és akárhogy futottam, nem tudtam utolérni. És most itt állok a rajongók keresztröhögése előtt, magamra maradva, kopaszon. Hová menjek; Mit tegyek? – *Scarlett*

Kedves Scarlett!

Remény mindig van, ne csüggedj! Esetleg feladhatnál egy apróhirdetést a Fregattban (ez itt a reklám helye), hátha valaki megtalálta az elveszett parókádat. Bár, gondolj bele, hogy azóta mennyi mindenon eshetett át, és hogy nézhet ki!

Kedves Dr Love!

Holnap randim lesz. Ez önmagában

még nem probléma, de sajnos nem tudom, hogy mire számítsak, ugyanis a másik fél (nevezük röviden K. Gabinak) még mindig nem mutatott hajlandóságot neki identitásának egyértelmű megnevezésére. Eddig még nem találkoztunk, csak chateltünk. Ő nem tudja, hogy nem tudom. Mit tegyek? (Különben öngyilkos leszek.)

Kedves Levélíró!

Mindenekelőtt szeretném megköszönni, hogy hozzám, mint a párkapcsolatok neves szakértőjéhez fordultál. A munkámat azonban nagyban megkönnyíthetted volna, ha már leveled elején meghatározod, hogy *Te* melyik csoportba tartozol.

Ennek eldöntése azonban nekem (a Nagy Szakértőnek) nem okozott nehézséget, ugyanis mellékállásban grafológus

vagyok. Ugyanezt javasolom neked is: legközelebb kézírásban chatelj velem!

Doktor úr!

Kérem, sürgősen válaszoljon! A Nagy Őt egy Chippendale Show-n ismertem meg (sajnos egyoldalúan). Csábosan hullámzó mellszőrzete feledhetetlen hatást gyakorolt rám. Nem tudom, érek-e annyit, hogy egy ilyen klassz pasi szóba álljon velem. A bökkenő azonban, hogy nekem már van barátom. Mit tegyek?

Kedves Szőrbarát!

Mindeképpen tegyél egy próbát (és ha sikerül, írd meg élményedet, nagyon kíváncsi vagyok rá), de ha mégse jönne össze, ne csüggedj, inkább csempéssz a barátod tusfürdőjébe szőrnövesztő és -hullámosító hormonkészítményt.

NYÁRI ESTI DAL

Ó, maguk mindnyájan boldogok.

Ó, ó.

Ó, bezzeg én öreg vagyok már, mint a megrepedt dróttüveg az alagsorban.

Ó, ó.

Ó, én már nem mutogathatom tekeversenyeken edzett gyönyörű testem a *Chip & Dale show*-n.

Ó, ó.

Ó, én már nem ugrálhatok progresszív és underground muzsikára.

Ó, ó.

Ó, én már nem csókolózhatom többé kisgimnazista leányzókkal egy füledt nyári este.

Ó, ó.

Ó, én már nem olvashatom többé

tovább Wils, Stephany és a népes szereplőgárda többi tagjának kalandjait.

Ó, ó.

Ó, maguk mindnyájan boldogok.

Ó, ó.

Ó, én bezzeg öreg vagyok már, mint a megrepedt dróttüveg az alagsorban; és érzem, hogy nemsokára meghalok.

Ó, ó.

Ó, az én testen mindenfélék zabálni fogják, amiről csak meséltem biológiaórákon: hengeresférgek, gyűrűsférgek, laposférgek, unzóveiterunzófort.

Ó, ó.

Ó, én most mindenkinek nagyon kellemes nyári szünetet és pihentető kikapcsolódást kívánok. – *Alfonz Bácsi*

A fizika érettségi után nálam maradt 5 idegen függvényábra. Nagyon köszönöm, hogy gondolatok rám, de mostmár *tényleg* vegyétek őket vissza! – *pts*

R. D. középiskolai tanulónak üzenem, hogy ne féljen. Nálam lőfegyver vásárolható. – *N.*

A szobámban pihenő papírhajómra vitorlát keresek. – *pts*

Nem ismerek Shopenhauer nevű filozófust, csak Schopenhauert. – *L.*

Sz.R.! Fekete. Lista. Rajta. Én. Elővette a tollat. Felgyújtotta a villanyt. – *pts*

Unka+Béka! Azért remélem, sikerül az olasz nyelvvizsgád!

B.Andi' Tábornút vagy papírhajó-hajtogatás?

Viszlát szeptemberben!

Gordiusz

Júniusi betűhálónkban elrejtettünk rengeteg magyar szót. Ezek a szavak minimum 3 betűből állnak; és ha mindnyájukat megtaláltátok, a maradék betűket összeolvasva a Szerkesztőség nyári üzenetét kapjátok megfejtésül.

K V E J L É L Ó L A M I E S S
E F É M E E P E A O A T Á N C
B O M R N P E Ó R A K K O S S
Á N É G Y E N Á Á Ó R I G Ó Z
B T K R É M V I N T É R E Z D
É Í N E M M S Y Y A L A K Ó K
S T A A N K E N O Ö A G N Y R
R Í M C S A K N K A J A K R Á
V R M E Ó N N É T E Í D É E K
I S J Ó S N E M N M Y O V I O
S M Á K K O M A S Z E M E K G
C Á R I Á L R R I S J D S A Z
O Ü N Z E A T E T E T K I Í K
K V Á Á N Z A J A S Z Ó E É R
K E S H Z S T T E A Ó S F É G

Fregatt Diáklap

1999. június

Megjelenik a Fazekas Mihály Gimnáziumban mindenféle időpontban és mindenféle betűkkel.

Szerkesztők **Rózsa Dávid**

Dunkel Petra

Perity Ilona

Béky Bence

Képek **Kerekes Anita**

Oldaltervek **Szabó Péter**

Főszerkesztő **Bernáth Andrea**

Felelős kiadó **dr. Jóvér Béláné**